

YENİ SİVASLAR OLMAMASI İÇİN

Bugün hemen hemen herkesin üzerinde hemfikir olduğu bir gerçeklik var: Seçimler ve sonuçları da gösterdi ki, dinci-faşizm bundan sonra saldırılarını daha da arttıracaktır.

Sandıkla gitmeyeceğini ayan beyan ortaya koyan siyasi iktidar, iç savaşa göre hazırladığı milis güçlerini sokağa salmak, devrimcileri, ilericileri, Alevi ve Kürtleri katletmek için gün sayıyor. İç İşleri Bakanı'nın ağzından aleni olarak yapılan tehditler, bunun en açık göstergesi...

Faşist devlet, 1993 yılında Sivas'ta 33 canımızı katlederek iç savaşı yeni bir boyuta taşımıştı. İnsanları diri diri yakabilecek kadar gözü dönmüş olan sürüleri sokaklara salanlar, o gün de gelişen devrimin önünü kesebilmeyi, yükselen mücadeleyi bastırmayı hedefliyorlardı. Zaten '93 yılında Madımak Otelinde canlarımızı yakanların AKP'yi kuranlar olduğunu cümle alem biliyor. AKP, bunları milletvekili adayı yapmak suretiyle katliamcılara kol kanat gerdiğini, dahası onları ödüllendirdiğini göstermiş oluyor.

Bu aynı zamanda devrim güçlerine karşı bir meydan okuyuştur. Faşist devlet, mafya bozuntularına vb olduğu gibi, katliamcı sürülere sahip çıkarak, devrim toplumsal tabanına şu mesajı veriyor: Bugün olsa, yine aynı şeyi yaparım.

Yapmaya kalkışacaklarından hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Ancak iktidar sahiplerinin de şundan kuşkusunun olmaması gerekiyor ki, Sivas Katliamı'ndan bugüne dinci-faşistlere karşı halkın duyduğu öfke de had safhasına varmış durumdadır.

...devamı 5. sayfada

MÜÇADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

4 - 18 Temmuz 2018 / S 52 / 1 TL

TEK ÇÖZÜM:

DEVİRİM VE İKTİDARIN FETHİ!

Seçim parodisi bitti; dinci-faşizmin başındaki adam 25 Haziran sabahında Ankara'da "zaferini" ilan ederken, bunun sahte bir zafer olduğunun bilincindeydi elbette; Osmanlı'dan devraldığı ayak oyunlarıyla ancak bu kadarını başarabilmişti.

Bundan sonrasının nasıl olacağını ilk sinyalini, İçişleri Bakanı, HDP eşbaşkanı Pervin Buldan'ı telefonla arayarak verdi; açık açık bir partinin eşbaşkanı ölümle, yaşam hakkı tanımamakla tehdit etti. Orada da durmadı, Pervin Buldan'ın tehditleri kamuoyuyla paylaşmasından sonra da, "fazlası var eksikliği yok" dedi. Yani, "Pervin Buldan, yaptığım tehditlerin hepsini söylemiyor" dedi.

Burada insanın aklına "neden acaba Pervin Buldan hepsini söylemiyor" sorusu gelmiyor değil.

Belli ki, seçim parodisinin bir parçası olanlar, bundan sonra faşist devletin biraz "aklıselim"le davranacağını düşünüyorlardı; ama bekledikleri gibi olmadı. Ve ilk şaşkınlıkla, "ortamı fazla germemek için" tehditlerin gerçek boyutunu halka yansıtmak istemediler. Onların söylemediklerini biz söyleyelim: Faşist devlet, hem iç savaşı hem de dış savaşları boyutlandırma hazırlığı içerisinde. Bu, seçimlerden sonra başlamış bir hazırlık değildir. Seçimlerden çok önce başlamış, seçim gecesi provaları yapılmış, şimdi yayılması düşünülen bir hazırlıktır.

Şimdi bütün devrim güçlerinin, işçi ve emekçilerin, yoksul Alevilerin, Kürtlerin, kadınların ve gençlerin bundan sonrasında bu gerçekliği göreberek hareket etmeleri gerekiyor. Önümüzdeki süreç, tekeli kapitalist sistemin ekonomik ve siyasi krizinin dünyanın her yerinde ve özellikle de Türkiye ve Kürdistan'da yoğunlaşacağı bir süreç olacaktır.

Borsaların, kurların, bütçelerin altüst olacağı bir döneme giriyoruz.

Ekonomik krizin tüm dünya üzerindeki sinyalleri gözle görülebilir. İlk önce hangi ülke ya da ülkelerin paldır küldür uçurumdan aşağı yuvarlanacağını çok da uzun olmayacak bir gelecekte görebileceğiz. 3. Dünya Savaşı ortamında ekonomik ve siyasi krizlerin birbiri ardına patlayacak devrimlerin ana yatağı olduğunu biliyoruz.

Türkiye'de yeni kurulacak hükümetin bir savaş hükümeti olduğundan hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Bir savaş hükümetini "barış" çağrılarını yaparak kimse niyetlerinden vazgeçiremez. Savaşı engellemenin tek yolu emperyalist-kapitalist sisteme karşı savaştır.

Tarih, önümüze kesin bir karar anını çıkarmış bulunmaktadır; bundan sonra ya devrim için örgütlenir, devrimci bir hükümet için güçlerimiz birleştirir ve bu politik hedef için sınıf savaşımını yükseltiriz, ya da karşı-devrimin saldırılarına altında can veririz. Sorunun böyle amansızca konduğu bir ortamda, devrim güçlerinin vakit geçirmeden safları sıklaştırmaları ve savunmacı ruh halinden ve konumundan kurtulup saldırıya geçmeleri gerekmektedir.

Seçim sonuçları, düşmanın güçlü olduğunu göstermiyor. Aksine, güçlü olan devrimdir. 23 Haziran'da milyonlar ayaktaydı. Yine milyonlarca. O milyonların öfkesi, kini, dinci faşizmden kurtulma arzusu olduğu yerde; daha bilmiş halde duruyor.

Acılarımızı ancak bir devrim dindirebilir ve bu, şimdi çok daha mümkün!

Yeter ki, yüzümüzü uzlaşmaya değil, devrime çevirelim. Geçmişe değil geleceğe yürüyelim. Bize "uzlaşma" önerenlerin saflarından uzaklaşalım; birleşik devrim bayrağı altında birleşelim!

>>Editör...

DEVİRİM ŞİMDİ DAHA GÜÇLÜ

Sonucu çok önceden belli, baştan sona bir tiyatrodan ibaret olan 24 Haziran Seçimleri aklı başında, düşünme gücünde olan hiç kimseyi şaşırtmayan sonuçla bitti. Malum ilan edildi: Dinci faşistlerin "reis"i, sırtına devlet başkanı kaftanı geçirilerek yine oturduğu yere, tahtına oturtuldu.

Figüran oldukları bu oyunda, kendilerini dinci faşist iktidarı seçimle yıkabilecekleri hayaline iyice kapıran sosyal reformistler 24 Haziran'da duvar gibi gerçeklerle karşılaşınca büyük bir hayal kırıklığına ve bu hayal kırıklığına eşlik eden bir moral bozukluğuna uğradılar.

3

Başka Zaman Değil
Bugün

C.Dağlı

2

Daha Enerjik Daha Militan

Taylan Işık

4

Flormar Eyleminin
Aynasında Ezilenin Ezileni

Sena Demir

5

Çelimsiz Liranın
Şanlı Yürüyüşü

Kenan Kızıl

8

Küçük Burjuva
Devrimciliği

İ.Cevat Çetiner

9

Yürü Bildiğin Yoldan

Ali Varol Günel

10

BAŞKA ZAMAN DEĞİL BUGÜN

BAŞYAZI

C. Dağlı

Her şeyin hızla değiştiği, yeninin eskinin yerini çarçabuk aldığı bir tarihsel aşamadayız. Önceki tarihsel dönemde uzak bir hedef olarak görülen proletaryanın tam kurtuluşu, insanlığın özgürleşmesi, uzak bir hedef olmaktan çıkmıştır. Bu gelişme karşısında, devrimci komünizm, yeni dönemin görevlerini yerine getirecek bir anlayış ve konumlanmada bulunmalıdır.

Kapitalizmin çöküşü içinde olduğunu belirten görüşler o kadar yaygınlaştı ki, bu yüzden sıradanlaştı. Bir şeyler söylemek için, bunun ötesine geçmek gerekiyor. Sıradanlaşmış, moda haline gelmiş, kitlelerin arasında yerleşmiş görüşlerin ötesinde ve ilerisinde düşünceler ortaya koyarsak bir şey söylemiş oluruz. Tarihin gelişimi hakkında yeni şeyler söylemek gerekiyor. Yeni dönem hakkında yeni, sağlam, isabetli bir şeyler söylesek, tarihin itici gücü olan sınıf savaşına bir itiş vermiş oluruz.

Pratikte eski toplumsal sistemin ötesine geçilmiştir. Bir toplumsal sistem olarak, sosyalizmin tarihi var. Sosyalist topluma geçilmesi, burjuva toplumun tarihsel eleştirisidir. Hem kapitalist ekonomik temelin, hem bu temel tarafından biçimlenen kapitalist toplumsal ilişkilerin eleştirisidir. Dolayısıyla yeni, ileri ve daha yüksek bir topluma geçilerek, eski egemen sınıfın, egemen ideolojik anlayışının vb de eleştirisi yapılmıştır. Ama mücadele sona ermez, eski toplumun kalıntılarına ve izlerine karşı onların etkisi silinene dek devam eder.

Sınıfların kaldırılmasının maddi koşulları bu denli gelişkinken bu sorun insanlığın önüne, en ilerinin sorunu olarak konamaz. Bugünkü sınıflı toplumsal düzeni ortadan kaldıracak, sınıfsız topluma geçişi sağlayacak toplumsal devrim, başka zamanların değil, bugünün görevidir. Bu görev ileriye ertelenemez, çünkü bu toplumu yıkacak güçler de, çürüten, yozlaşan bugünkü toplumun etkisine girer. Dolayısıyla, insanlığı yeni bir geleceğe taşıyacak canlı güçleri devrime yöneltmek yerine, onları oyalayıcı ikinci sorunların çözümüne yönlendirmek, burjuva sistemin insanları çürütmesine hizmet etmek demektir.

Kapitalizmin çöküşünden söz etmek nasıl sıradanlaştıysa; kapitalizmin yerini alacak toplum hakkında bir şeyler söylemek, onun, insanlığın özgür ve insanca gelişimindeki rolü üzerinde durmak da artık sıradanlaştı. Sorun onu bu günden gerçekleştirmek için devrimci kavgaya atılmaktır. Devrimcilik, günün temel görevlerini başka zamanlara bırakmak değil, bugün gerçekleştirmektir. İnsanlığın gelişiminde yeni bir evreye girildiği halde, sanki böylesi ileri bir tarihsel aşamada değilmiş gibi, halen önceki dönemlerin anlayışıyla hareket ediliyor. Halen insan bir toplum çok uzak bir geleceğin sorunuymuş gibi davranılıyor. Özgür ve insan bir toplum yalnızca bir propaganda sorunu değil, eylem sorunudur, kitlelerin toplumsal pratiği sorunudur, toplumsal devrim sorunudur. Yeni bir topluma geçiş ve bu geçişi sağlayacak devrime pratik yaklaşım, devrimci Marksizmle oportünizm arasında temel bir ayırmadır.

Modern kapitalist ülkelerde -daha doğrusu bir bütün olarak kapitalist sistemde- maddi koşulların, üretim araçlarının ortaklaşa olduğu topluma geçmek için ne kadar gelişmiş olduğunu kabul etmeyen komünist yoktur. Ancak gelişmiş koşullar tek başına yeterli değildir bir devrim için. Devrimin olması için devrimci durumun da oluşması gerekir. Leninist Parti, dünyada devrimci durumun oluştuğuna uzun zamandır dikkat çekiyor. Devrimci durumun belirtileri farklı derecelerde de olsa, kapitalist dünyada kendini gösteriyor. Pratikte ortaya çıkan küresel iç savaş, yarım yüzyıllık başkaldırıdır. Dünya burjuvazisinin içinde bulunduğu politik durum, reformist sosyalistler tarafından bile "yönetemezlik durumu" olarak tanımlanıyor. Bir gerçek, gerçekliğini herkese kabul ettirmişse, onu reformistlerde kabul ediyor. Ancak, olduğundan daha geri seviyede.

Devrimci durumu, devrime dönüştürecek, emekçi kitlelerden kaynaklanan devrimci bir toplumsal hareket tüm dünyada gitgide yaygınlaşıyor. Kitlelerin toplumsal hareketi senelerdir, kesintisiz olarak sürüyor. Her yerde milyonlar kapitalizme karşı yükselen devrimci kavgaya atılıyor. İşçi ve halk kitlelerinin çoğunluğu kendiliğinden katılıyor mücadeleye. Ancak günümüzün kendiliğinden hareketlerinde yüksek bir kültür düzeyi, entelektüel derecesi, örgütlülük ve politik devrimci bilinç olduğu unutulmamalıdır. Tüm kapitalist dünyayı sarsan yığınların toplumsal hareketinin bir yerden nitel bir dönüşüme uğrayacağı kesin. Yani sosyal hareket, sosyal bir devrime dönüşecektir.

Kitlelerin kendiliğindenci hareketini abartanlar, kendiliğinden gelme eylemleri, bunu örgütlü devrimci mücadelesini yadsımak için kullanıyorlar. Burada kalmayıp, proletaryanın öncülüğünü dolayısıyla devrimci komünizmin, Leninist tipte partinin devrim ve komünizm savaşımındaki rolünün inkarına kadar varıyorlar düşüncelerini. Emekçilerin örgütsüzleşmesini teşvik eden yani kitlelerin burjuvazi karşısında silahsızlandırılmasını öneren tüm bu düşüncelere karşın, sınıf savaşımının gelişimi komünist toplumu amaçlayan bir programı olan ve işçilerin mücadelesine yanıt veren Leninist tipte partinin öncülüğünün bütün önemini ortaya koyuyor. Burada sorun, devrimci komünist partinin artan önemine ve rolüne uygun davranmasıdır.

Deneyim göstermiştir ki, yeni bir toplumun, eski toplumun yerini alması, basit bir değişim değil, bir mücadeledir: devrimci bir mücadeledir. Büyük dönüşüm devrimle gerçekleştirilir. Devrimde esas olan kitlelerin devrimci eylem gücüdür. Parti, bu güce önderlik etme yeteneği gösterdiğinde, iktidarı ele geçirebilir.

İktidarı alma ve toplumu köklü ve bütünsel olarak dönüşümü devrimci anlayışı olmayan küçük burjuva çevreler, emekçi kitlelerin kısmi istemlerini gerçekleştirme görüşünü öne sürüyor. Oysa her istemin gerçekleştirilmesi, diğer istemlerin gerçekleştirilmesini gerektirir zorunlu olarak. Çünkü karşımızda bir toplumsal sistem, bütünsel toplumsal ilişkiler var. O halde halk kitlelerinin istemlerinin karşılanması için, ekonomik ve toplumsal yapıyla kapitalist toplumsal düzenin yıkılması zorunludur. Toplumsal devrim tam da, toplumun bütünsel olarak dönüşümünü gerçekleştirir.

Bugüne kadar birçok siyasi hareket, işçileri kısmi talepler için, teşvik ederken, biz, emekçi sınıfa her zaman tarihsel misyonunu hatırlattık ve onu tarihsel görevlerini yerine getirmesi için teşvik ettik, cesaretlendirdik. Toplumun önüne çıkan sorunların çözümünün nasıl olacağı konusunda devrimci komünizmle, reformist sosyalizm arasında temel farklılıklar olduğu çok açık. Bu, proleter devrimci yöntemle, küçük-burjuvazinin ilımlı, reformist yöntemi arasındaki farktır. Devrimci mücadele biçimi milyolar tarafından benimsendiğine ve uygulandığına göre, insanca zamanlar çok daha yakındır.

İnsanlığın gelişmesi sınıflı toplumlardan, -sınıf mücadelesi yoluyla- sınıfsız topluma doğrudur. Özel mülkiyetin insanlık dışı koşullarından, hümanist (insanal) topluma doğrudur. Hümanizmayı (insanal olanı) gerçek yapmak, tarihin en büyük ve en köklü, en devrimci dönüşümüdür.

Aysun Yoldaş Ölümsüzdür

26 Haziran 2001... Bir kızıl yürek daha durdu... Ölüm Orucu eyleminin 183. gününde zorla müdahale işkencesi sonucu ölümsüzlüğe uğurladık Aysun Bozdoğan yoldaşımızı...

99 Aralık'ta tutsak edilen yoldaşımız, 19 Aralık Zindan katliamları yaşandığında Ümraniye Cezaevi'nde idi. Burada yoldaşları ile 4 gün boyunca savaşım veren Aysun Bozdoğan, sonrasında götürüldüğü Kartal Zindanı'nda F tipi cezaevlerine karşı başlatılan Ölüm Orucu eyleminin ilk gönüllülerinden olmuştu.

Aysun yoldaşımız devrimci mücadele ile lise yıllarında tanıştı ve İzmir 9 Eylül Üniversitesi'ni kazanmasıyla birlikte DÖB faaliyetleri sürdürdü. Mücadelenin hemen her alanında görev alan Aysun Bozdoğan, Genç Ekin Sanat Merkezi emekçilerinden biri olmuş, Genç Ekin Müzik Grubu'nun da kurucusu oldu. İzmir'de de Mart Ekin Sanat Merkezi'nin faaliyetlerine katıldı. Bir dönem Mücadele Birliği

dergisi yazı işleri müdürlüğü de yaptı.

Yoldaş ilk gözaltısı da 95 1 Mayıs'ında Taksim'de yaşadı. Ardından 2 defa kısa süreli de olsa tutuklanarak cezaevinde kaldı. Ve 99 yılında tutuklandığında, 1 yıl sonra 28 devrimci tutsağın yaşamını yitirip yüzlercesinin yaralandığı 19 Aralık Katliamını yaşadı.

Ölüm Orucu eyleminde günleri ilerledikçe sağlığı da kötüye giden Aysun Bozdoğan, Kartal Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Burada sürekli zorla müdahale dayatmasıyla karşılaşsa da, her seferinde "Hayır" diyordu, "Hayır müdahaleyi kabul etmiyorum"...

Ve Haziran'ın 26'ında, zorla müdahale edilen Aysun Bozdoğan yaşamını yitirdi.

Yoldaşımız bayraklaşırken, bizlere geride çok önemli miraslar bıraktı: Direngenlik, mücadele azmi, kararlılık ve yoldaşlarına bağlılık... Ve daha on yıllarca dinleyeceğimiz kadife sesi...

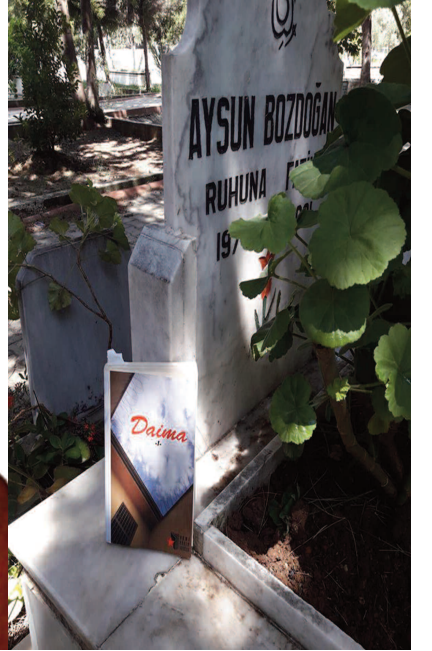
Aysunumuzu Andık

"Olmaz mısın sen?
Dilim dağlansın ateşlerle
Dilim dağlansın ölümlerle...
Nasıl dedim?"

Yoksun?
Şimdi, şurda duruyorsun
Nar çiçeklerine bakar gibi
Kokusunu içine çeker gibi
Kalkıp gidecek gibi
Sarılp konuşacak

Kadife sesinle bir şarkıyı yüreklerle
yacakak gibi...
Varsın! İnkâr edilemeyecek tüm
zamanlarda!

Varsın!
Kavgaya, güzel günlere
Yangınlı gecelere,
Çiğ taneli sabahlara
Tokluğa- Açlığa
Sevdalara- Hasretlere
Umuda Varsın!
Dilim dağlansın yokluğuna!
Gülüşleri çekip çıkarırsın saklandıkları
kuytulardan
Çıkınında umutlu sözler adım başı
serper de tükenmezler
Çıkınında şarkılar sevda, kavga, emek,
hasret
Dünyanın bütün umutlu, sevdalı, kavgalı
şarkılarını tek tek yüreğine doldurmaya
hala
VARSIN!"

Ölümsüzleşmesinin 17. yılında Aysun Bozdoğan yoldaşımızı Adana- Kabasakal'daki mezarlığında ziyaret ettik.

Denizlerin, Sinanların mirasını, onların cüreti ve fedakarlığı ile günümüze kadar ulaştıran Muratlara, Sibellere, Aysunlara selam olsun! Devrim ve sosyalizm yolunda Emrelerden Kenanlara Eylemlere, mücadele eden bütün devrim savaşçılarına selam olsun!

19 Aralık Zindan Katliamlarından sonra zindanlarda gerçekleşen ölüm orucu eylemlerinde 26 Haziran 2001'de ölümsüzleşen Aysun yoldaşımızın devrim mücadelesini zafere kadar taşıyacağız!

Mücadele Birliği/Adana

Editör

DEVİRİM ŞİMDİ DAHA GÜÇLÜ

Baş tarafı 1. sayfada

Bu aralar sıkça kullanılan benzetmeyle, "hayaller Paris, gerçekler Şırnak" durumunu yaşadılar. Örnek olsun, ESP çevresinin açıklamasına bakıyoruz, bir çuval laf yığıyla edilen kem-kümden başka bir şey yok. Diğerleri hiç farklı değil.

Hayallerin yıkılmasını hayal kırıklığı ve moral bozukluğunun izlemesi normal. Oysa, Leninist Parti, tüm sosyal reformistleri, dinci faşizmin seçimle-sandıkla gitmeyeceği; onu yıkmamanın bir devrim, iktidarın fethiyle sonuçlanacak bir halk ayaklanması sorunu olduğu konusunda kaç kez uyarılmıştı.

Sosyal reformistler, son derece sade ve açık bir dille yapılan bu uyarıları anlamamışlar mıydı? Elbette anlamışlardı. Ama burjuva sınıfa, faşist devlete, dinci faşist iktidara güven duygusuyla dolu kuru bir bağırsaktan farkları olmadığı için uyarılara kulaklarını tıkayıp, dinci faşist iktidarın azınlıkta kalırsa çekip gideceğine inanıyorlardı. Halkın devrimci gücüne, devrimci enerjisine, devrimci eylemine değil, faşist iktidarın "demokrasiye" bağlılığına güveniyorlardı.

Dinci faşist iktidarın kitle desteğinin azınlıkta olduğu doğrudur. Bu yeni bir durum da değil. Dinci faşist iktidar 2016 Nisan referandumu, 2015 Haziran seçimleri dahil, son seçimlerin hiç birinde nüfusun çoğunluğunun desteğini almadı. Seçimleri, referandumu hep baskı, hile, terör, katliam yöntemleriyle; olmadı, YSK'yı devreye sokarak "kazandı." Çoğunluk devrim saflarındaydı. Leninistler, bu somut olguları da hesaba katarak, dinci faşizmin seçim sandıkla git-

meyeceğini ortaya koydu ve tüm gücün, enerjinin halk ayaklanmasının hazırlanmasına göre yapılması çağrısında bulundu; hem de kaç kez. Ama emekçi sınıflara, ezilen halklara değil de CHP'ye güvenen sosyal reformistler ve onlardan bir milim ayrılmayan oportünist örgütler sandığa yöneldiler.

Sonucu biliyoruz artık. Dinci faşist iktidar, CHP'nin de eşsiz yardımıyla "muzaffer" ilan edildi. Seçimle dinci faşist iktidarı yıkmaya hayalleri tuzla buz oldu. Bu sosyal reformist partilerin, onların kuyruğundan ayrılmayan oportünist örgütlerin derin politik iflasıdır.

Seçimlerin, devrime böyle bir "iyiliği" oldu. Çünkü, emekçi sınıfları ve ezilen halkları tekkelci sermaye sınıfıyla, burjuva düzenle, bu düzenin kurumlarıyla uzlaştırmayı varlık nedeni haline getiren sosyal reformistler ve oportünistler devrimin önünde gerçek bir engeldir. Bunlar, işçi sınıfından, ezilen halklardan tecrit edilmedikçe, teşhir edilmedikçe bir devrimin zaferi mümkün değil. Son seçimler ve seçimlerde olup bitenlerin bunların sınıf uzlaşmacı, devrimci olmayan gerçek politik çizgilerinin teşhir ve tecridi için ortamı son derece olgunlaştırdı.

Dinci faşist iktidarın başı ve Partisinin seçimleri "kazanması" devrime değil, sosyal reformistlerin ve oportünistlerin hayal ve politikalarına büyük bir darbe oldu; devrime değil. Devrim bu süreçte bir kaç yünden ileri doğru dev adımlar attı. Birincisi, sosyal reformist partiler ve oportünist örgütler politik iflasa uğradılar. İkincisi, devrimin toplumsal güçleri onların gerçek uzlaşmacı, CHP kuyrukçusu yüzlerini gör-

düler. Üçüncüsü, devrimci yol ve yöntemler konusunda ciddi bir bilinç sıçraması oldu. Kitleler, dinci faşist iktidarın seçimle-sandıkla gitmeyeceğini; onları tarihin çöplüğüne göndermenin yönteminin parlamentodan değil, sokaklardan geçtiğini bilinçlerine kazıdılar.

Israrlı, kararlı ve kesintisiz, sürekli bir politik faaliyet yürütürlerse bunların Leninistlerin gücüne güç katacağından kuşku duyulmamalı. Şimdi leninist sloganların doğruluğu ve etkileyciliği bizzat devrimin toplumsal güçleri, öncü devrimci işçiler, devrimci öğrenci/işçi gençlik tarafından pratiğin eğitici gücüyle öğrenilmiştir. Bunun devrim açısından ne büyük bir önem taşıdığı tartışılmaz bile.

Eğer sosyal reformistler ve oportünist örgütler bir "yenilgi"den söz edeceklerse, bu sadece ve sadece kendilerinin yenilgisi olabilir; devrimin değil. Aksine devrim dünden daha güçlüdür. Çünkü emekçi sınıflar ve Kürt halkı dünden daha öfkelidir. Ayaklanma havası dünden daha güçlüdür. Burjuva düzenin ekonomik ve politik krizi, yani devrimci durum dünden daha derin ve yaygındır.

Dinci faşist iktidar sandıkta kaybettiğini geri almak için faşist güruhları sokağa saldı ve bunu yapmakla milyonlarca insanın gözünü devrimci yöntemlere çevirmesine yol açtı. Milyonlar, şimdi "bunun böyle olmayacağı" nı anlamış durumdadır. Sosyal reformistlere, oportünist örgütlere, CHP'ye uyarak sandığa-seçimlere gittikleri için pişmanlık duyanlar bir anda milyonlarla ölçülür oldu. Kitlelerin bu pratik deneyiminin devrim için muazzam bir önemi var. Artık işimiz daha kolay.

Bu yüzden de rahatlıkla, devrimin dünden daha güçlü olduğunu iddia edebiliriz. Varsın CHP ve Kılıçdaroğlu/İnce ikilisinin kuyruğunda batağa sürüklenen sosyal reformistler ve oportünist örgütler kendi hallerine ağlasınlar.

Dinci faşist iktidar ve onun başı, kitlelerin hiç bir temel sorunu çözmediler, çözemeyecekler. Aksine, yaşamsal sorunlarının çözümü için ayağa kalkan kitleleri faşist terör ve baskıyla susturmak, izleyebilecekleri tek yoldur. Yangına körükle gitmekten başka çareleri yok.

Evet, devrim dünden daha güçlü ve bu, somut olgularla kanıtlanabilir, elle tutulabilir bir gerçektir. Ama bu demek değil ki, Leninistler rehavete kapılma hakkına sahipler. Aksine, koşulların devrim yönünde daha da olgunlaşması, Leninistlerin daha sıkı, daha yoğun, sürekli, kesintisiz ve kararlı bir mücadele yürütmelerini gerektiriyor.

Kitlelerin devrim kanallarına akmasının önündeki en büyük engellerden biri olan CHP, seçimlerin en kritik anında dinci faşist iktidara ve onun başına koltuk değneği görevini üstlenerek iyice teşhir ve tecrit oldu. Devrimin önündeki bir başka engel olan uzlaşmacı sosyal reformist partiler ve oportünist örgütler CHP'nin ipiyle kuyuya inerek bataklığa saplandılar. Böylece onların tecrit ve teşhiri için koşullar son derece elverişli hale geldi.

Leninist slogan ve politikaları emekçi sınıflara, Kürt halkına götürmenin tam zamanı..

İmam Özharat Antep'te Sonsuzluğa Uğurlandı

Antep'te tüm devrimci ve ilerici çevrelerin tanıdığı, sevdiği ve değer verdiği; "İmam Amca", "İmam Yoldaş", 29 Haziran tarihinde hayata gözlerini yumdu. Tüm hayatı boyunca yüreği devrim ve komünizm için çarpan İmam Amca'mızın yüreği durdu.

İmam Özharat, 1940 yılında Antep'te doğmuştu. 1964 yılında işçi olarak Almanya'ya gitmiş, kısa bir süre kaldıktan sonra geri dönmüş, o yıllar Türkiye çapında faal olan TİP'e üye olmak suretiyle mücadeleye atılmıştı.

1968 yılında Antep'te kurulan Devrimci Gençlik Derneği'nin kurucuları arasında yer almış, sonrasında bu derneğin il başkanlığını yapmıştır. O yılların devrimci önderleriyle de bu yıllarda tanışmış, Mahir Çayan'la uzun sohbetler yapma şansı bulmuştur. 1970 yılında yine işçi olarak Fransa'ya giden İmam Amca, daha sonra Almanya'ya geçmiş, burada Almanya Komünist Partisi (DKP) ne üye olmuş, 1990'da ülkesine dönene kadar da bu partinin saflarında militan bir işçi olarak mücadele etmiştir.

Türkiye'ye döndükten sonra mücadelesine ara vermeden devam eden İmam Amca, o yıllarda yapılan bir çok miting ve eyleme katılmış, bunların düzenleyicileri arasında yer almıştır. 1992'de İHD Antep il yönetimine seçilmiş, sonrasında bu derneğin il başkanlığını da yapmıştır. 1994-98 arası dönemde İHD genel yönetiminde de yer almıştır. İmam Amca, bu yıllarda Kürdistan'da yoğunlaşan saldırılar karşısında Kürt Halkının yanında yer almış, gerilla cenazelerinin alınmasında ve toprağa verilmesinde bir dernek yöneticisi ve bir sosyalist olarak her zaman ailelerin yanında olmuştur.

İmam Amca, Antep'te açılan Ayışığı Sanat Merkezi'nin de müdavimleri arasındaydı. Her zaman Marksist-Leninist ilkelere bağlılığıyla ve öğrenme merakıyla dolu olan İmam Amca, burada yapılan bir çok etkinliğe katılmış, konuşmalar yapmış ve maddi-manevi katkılarını esirgememiştir.

Ömrünün sonuna kadar devrim mücadelesinden kopmayan İmam Amca, hastalıklı boğuşurken dahi evini devrimcilerle açmış, dış dünyayla bağı koparmamış, okuma ve öğrenme merakından bir an olsun vazgeçmemiştir.

İmam Özharat, işçi sınıfının bilinçli bir evladı olarak yaşadı; işçi sınıfı mücadelesine ve sosyalizme ölene kadar inandı ve bu mücadeleden bir an olsun kopmadı. Fiziksel gücünün yetmediği zamanlar, bildiklerini insanlara anlatarak mücadelesini sürdürdü.

En son görüştüğümüzde "ölmekten korkmadığını", bunun yaşamın döngüsü olduğunu söylemişti. Sevenleri, yoldaşları, 30 Haziran'da onu son yolculuğuna uğurladılar.

Hoşçakal İmam Amca, işçi sınıfı ve sosyalistler seni unutmayacaklar...

Tutsaklara Kitap Yasağını Kitap Göndererek Kırılım

Yazı İşleri Müdürümüz Sami Tunca'nın da aralarında olduğu tüm devrimci tutsaklara kitap veriliyor.

Cezaevlerinde devrimci tutsaklar için ekmek ve su kadar temel ihtiyacı olan kitaplar verilmiyor. Kimi cezaevlerinde gazete, dergi vb süreli yayınlar da verilmiyor, gönderilenlere el konuluyor. Devrimci tutsaklara, cezaevlerine doldurulmuş olan gazetecilere, yazarlara kitap veremeyerek düşüncelerini yazmalarını engelleniyor.

Devrimci tutsaklar dört duvar arasına atılmış, fiziksel olarak özgürlükleri ellerinden alınmış olsalar da, düşlerinin büyüklüğü kadar özgürler. Ve onların düşlerini de hapsedmek, zincirlere vurmak isteyen faşizme karşı, kitap yasağını kırmak için kitap gönderelim.

Devrimci tutsakları yalnız bırakmamak, onların yanlarında olmak için kitap yasağını kitap göndererek kırılım.

Siz de bir kitap gönderin.

ELİF VURAL YAŞ

Kadın Kapalı Cezaevi B-6 Bakırköy / İSTANBUL

SONGÜL YÜCEL ACAR

Kadın Kapalı Cezaevi B-6 Bakırköy / İSTANBUL

ZUHAL SÜRÜCÜ

Kadın Kapalı Cezaevi B-6 Bakırköy / İSTANBUL

SERPİL CABADAN

Kadın Kapalı Cezaevi B-6 Bakırköy / İSTANBUL

NURTEN KARAHANCI

Kadın Kapalı Cezaevi B-6 Bakırköy / İSTANBUL

İNCİ ŞAHİN

Kadın Kapalı Cezaevi B-6 Bakırköy / İSTANBUL

TUĞBA ACAR

Kadın Kapalı Cezaevi B-6 Bakırköy / İSTANBUL

SERPİL ÜNAL

Kadın Kapalı Cezaevi B-6 Bakırköy / İSTANBUL

GAMZE NİHAL İYİDOĞAN

Kadın Kapalı Cezaevi B-6 Bakırköy / İSTANBUL

LÜTFİYE BURCU KARA

Tarsus Kampüs Kadın Kapalı Cezaevi C-8 Tarsus MERSİN

MUSA KARATAŞ

Şakran 2 Nolu T Tipi Cezaevi A-25 İZMİR

HÜSEYİN DURMAZ

Kırıklar 2 Nolu F Tipi Cezaevi İZMİR

SİNAN KOÇUM

Kırıklar 2 Nolu F Tipi Cezaevi İZMİR

BARİŞ BULUT

Kırıklar 2 Nolu F Tipi Cezaevi İZMİR

İSMAİL AKBULUT

Kırıklar 2 Nolu F Tipi Cezaevi İZMİR

EVİRİM ÖZTEN

Kırıklar 2 Nolu F Tipi Cezaevi İZMİR

REŞAT GÜVENİLİR

2 Nolu F Tipi Cezaevi A-13 TEKİRDAĞ

BAKİ YAŞ

2 Nolu F Tipi Cezaevi C1-124 TEKİRDAĞ

ÜMİT ONURSAL ÖZAT

1 Nolu F Tipi Cezaevi A Tek 6 TEKİRDAĞ

NURETTİN TEMEL

1 Nolu F Tipi Cezaevi A TEK 5 TEKİRDAĞ

SERDAR SERBÜLENT SÜRÜCÜ

1 Nolu F Tipi Cezaevi A TEK 4 TEKİRDAĞ

SAMİ TUNCA

1 Nolu F Tipi Cezaevi A-34 TEKİRDAĞ

SÜLEYMAN ACAR

Silivri 5 Nolu Cezaevi B-8 Silivri İSTANBUL

KENAN ZENGİN

Silivri 2 Nolu Cezaevi F-9 Alt Silivri İSTANBUL

ALİ EKBER SEVER

F Tipi Cezaevi C-3/ 76 EDİRNE

NEJDET TEMEL

F Tipi Cezaevi C-3/ 76 EDİRNE

BARİŞ KAYA

1 Nolu F Tipi Cezaevi C8/90 Cezaevi PTT Şubesi KOCAELİ

ERGÜL ÇİÇEKLER

1 Nolu F Tipi Cezaevi C8/90 Cezaevi PTT Şubesi KOCAELİ

Gazetemiz İçin Gözaltı

Manisa Turgutlu'da 20 Haziran günü öğle saatlerinde bir sendika binasından çıkan 3 genç işçi "bir ihbar üzerine" gözaltına alındı...

İşçilerden ikisi serbest bırakılırken, biri çantasında Mücadele Birliği Gazetesi ve "Şimdi Seçim Değil Devrim Zamanı" bildirisi çıktığı için savcılığa sevk edildi.

Savcılığın serbest bıraktığı genç işçiye polis emniyetteki sorgusunda "bildiri dağıtımının ihbar edildiği" söylenerek "örgüt" soruları sormuş...

Gazetemize yönelik bu baskı ve tehditler bizleri yıldıramaz.

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır...

Şişli sokaklarında 20 Haziran sabahı "Şimdi Seçim Değil Devrim Zamanı" bildirileri dağıtılarak, "Bugün doğru olan tek politika, seçimleri ve sonuçlarını tanımayacağımızı ilan ederek, düzeni ve iktidarını bir devrimle yıkarak devrimci bir hükümet kurmak için ayağa kalkmaktır" denildi.

DAHA ENERJİK DAHA MİLİTAN

TAYLAN IŞIK

24 Haziran seçimleri önceden kurgulandığı gibi sonuçlandı ve tekcelci sermaye sınıfı, faşizmi dinci-faşist iktidarla birlikte tahkim etti. Uzun süre önce, tekcelci sermayenin sivil faşist güçlerle doğrudan desteklenen "topyekün faşizm" arayışında olduğuna işaret etmiştik. Son seçimlerle, tekcelci sermaye sınıfı ve dinci faşist iktidar bu yolda önemli bir adım atmış oldu.

Uzlaşmacı politikaları iflas eden bütün sosyal reformist partiler, devrimci kılığına girmiş oportünist ve örgütler bu durumdan derin bir umutsuzluğa kapılmış durumdadır. Bu umutsuzlukların bir teselli ikramiyesi olarak önlerine çıkan HDP'nin "barajı" aşmış olmasıyla yatıştırılmaya çalışıyorlar. Ama bu teselli ikramiyesinin yaralarına merhem olmayacağını görmeleri için çok beklemeleri gerekmektedir.

Bu grup, parti ve çevrelerin uzlaşmacı politikaları iflas etmiştir. Bu iflası ne HDP'nin 67 milletvekili çıkarmış olması, ne de başka bir şey kapatabilir. İflas, sınıf savaşının nesnel koşulları tarafından hazırlandı çünkü. Tekcelci sermaye sınıfı ve faşist devlet, iç savaş kazanmak ve birleşik devrimin gelişimini durdurmak; kitlelerin devrim saflarına akışını önlemek için bir savaşta yapılması gerekeni yaptı: Kılıçları çekti. Her savaşta olduğu gibi iç savaşta da "haklar"ın yerini şiddet, baskı, güç alır. Tekcelci sermaye sınıfı ve faşist devletin yaptığı, savaşın bu kuralına uygun hareket etmekten ibaret oldu.

Tekcelci sermaye sınıfı, dinci faşist iktidar eliyle genel oy hakkı yerine şiddetli geçireli bir kaç yıl oldu. Milletvekillerinin dokunulmazlık hakkı, yerini polis şiddetine bıraktı. Savcıların güç ve yetkisi Meclis Kürsüsünün üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallanıyor. Meclis, bir ölü eşekten ibarettir. Ne bir gücü, ne bir yetkisi var.

Bütün bunların sonucu ne oldu? 80 vekile sahip HDP Grubu, darmadağın edildi. CHP'nin Başkan Yardımcısı zindanda, HDP'nin eş başkanları da... Zindanlara atılan HDP'li vekilleri saymaya gerek yok. Yerel seçimlerin oy hakkı dersiniz, "Kayyumlar" geziniyor belediye koridorlarında şimdi.

Son noktayı, İçişleri Bakanı kılığındaki adam koydu ve HDP Eş Genel Başkanına, "size yaşam hakkı tanımayacağız" dedi. Tekrarlayalım: İç savaşlarda "hak"ların yerini şiddet alır. Soylu bakan, bu "hak"ların arasında yaşam hakkının da olduğunu hatırlattı. Ve işte bu savaş havasında, sosyal reformistler, bilim um oportünist örgütler, çöken, iflas eden politikalarının üstünü, "HDP'nin başarısı"yla örteceklerini sanıyorlar. Önce hayali bir başarı icat edip sonra icat ettikleri şeyi kendilerini görünmez kılmak için başlarına geçiriyorlar.

Ama ne çare! Kendisi bir hiç olan Meclis'te HDP'nin yapacak hiç mi hiç bir şeyi yok. Sonucu önceden belli, baştan sona tiyatro olan 24 Haziran seçimlerinde yer alanlar, bu oyunda figüran oldular. İş isten geçtikten, atı çalan Üsküdar'ı geçtikten sonra "seçimlerde hile yapıldı, seçimler adil değildi" vb diye bağırıp çağırılmaları kendilerini kurtarmayacak. Uzlaşmacı politikalar iflas etti ve Kürt halkı, emekçi sınıflar, yoksul halk, kendilerini sandığa çağırarak aldatanları unutmuyacak.

Leninistler de bunu Kürt halkına, emekçi sınıflara unutturmamalı. Dinci faşizmin sandıkla gidebileceğini söyleyerek devrimci kitleleri aldatırlar. Seçimlerin "adil" olabileceği duygusunu yaratmak için CHP, "adil seçim platformu"nu kurdu ve bu şürekânın bir teki bile kitlelere "sizi aldatıyorlar" demedi. Demek, kitleleri uyarmak bir yana, "hakeme rağmen kazanacağız" dahi diyerek kitlelerin aldatılmasına ortak oldular.

Oysa Leninistler, seçimlerden tam iki gün önce şu uyarıyı yapıyorlardı: "İşte tam bu noktada, CHP'ye ve onun başına, Kılıçdaroğlu'na dikkat edilmeli. Çünkü, dinci faşist iktidarın bu koltuk değneği, böyle kritik bir anda devreye girerek kitleleri sakinleştirmeye, fırtına dinene kadın oylamaya, bir şekilde evlerine göndermeye çalışacaktır. Bu partinin ve başının ne dinci faşizm ne de onun başına gerçek bir itirazları yoktur. Bunların temel sorun ve görevi, düzeni devrimci ayaklanmalardan, devrimci fırtınalardan korumak, fırtına geçinceye kadar ortalığı sakinleştirmektir."

Tekcelci sermaye ve dinci faşist iktidarın seçim tiyatrosuna figüran olan sosyal reformist partilerin, oportünist örgütlerin, küçük burjuva aydın-sosyalistlerin hepsi şikayet ediyor, sızlanıyor, bağırıp çağırıyor, gözyaşı döküyor. Bu adamlar, emekçi sınıfların aldatılmış olmalarına değil, kendi durumlarına, politikalarının iflasına ağlıyorlar. Şimdi hepsi müflis tüccar durumundadır. Çünkü onların politikaları, iç savaşın kitlelerde yarattığı şiddetli duygularla uyumlu olmak bir yana, tam tersi yönde, burjuva sınıfla uzlaşmak amacıyla yöneliktir.

Uzlaşmacı, sosyal reformist, oportünist politikaların bu iflası devrimi güçlendirecektir. Bu iflas, devrim yolundaki engellerin, taşların, çalı-çırpımın temizlenmesi için koşulların olgunlaşması anlamına geliyor. Varsın dinci faşist iktidar ve tekcelci sermaye sınıfı, "zafer" kazandığını düşüncedursun.

Ancak bu yolların temizlenmesi kendiliğinden olmaz. Bu temizliği yapmak için şimdi Leninistlerin bitmez, tükenmez bir enerjyle, dur-durak bilmeden mücadele etmeleri lazım. Leninist politika ve sloganlar her yere; özellikle kadın ve gençliğe götürülmeli. Leninistler, şimdi çok daha büyük bir özgüvenle hareket etmelidir. Çünkü Leninistlerin slogan ve politikaları yaşam tarafından doğrulandı. Çünkü Leninist politika ve sloganların, devrimci taktiğin iç savaşın kitlelerde uyandırdığı şiddetli duygularla uyum içinde olduğu görüldü. Bu slogan ve politikalarla tanışan işçilerin, gençliğin bunları kolayca anlayacağından, kavrayacağından ve benimseyeceğinden emin olmalıyız. Emekçi kitlelerin, ezilen halkların, Kürt halkının, gençliğin devrimci sevgilerine, karakter sağlamlığına güvenelim.

23 Haziran'da kitleleri saran bir "ayaklanma havası" vardı. 25 Haziran'da bu hava bir yere gitmedi; olduğu yerde, kitlelerin duygularında, düşüncelerinde sürüyor. Üstelik buna, aldatılmış olmanın öfke ve kızgınlığı eklendi.

Leninistlerin ne zamandır söyledikleri "dinci faşist iktidar seçimle/sandıkla gitmeyecek" düşüncesi şimdi emekçi sınıflar, Kürt halkı, gençlik tarafından paylaşılıyor. Faşizmin ancak bir devrimle yıkılabileceği düşüncesi giderek geniş çevreler tarafından kabul görüyor. Dün seçim tiyatrosunda figüran rolüne gönüllü soyunan sosyal reformist partiler ve oportünistler de şimdi bu düşünceleri tekrarlamaya başladılar. Ama bu, uzlaşmacı politikalarından vazgeçtikleri için değil, ortama uyum sağlama amaçlı bir manevradır. Bunu teşhir etmek Leninistlerin görevidir.

Bir kez daha: Gece demeden, gündüz demeden, daha enerjik, daha militan mücadeleye!

Medeni Yıldırım Mezarı Başında Anıldı

Lice'de 2013 yılında yapılmak istenen kalekol protestosunda askerlerin açtığı ateş sonucu yaşamını yitiren Medeni Yıldırım, katledilişinin 5. yıldönümünde 28 Haziran günü mezarı başında anıldı.

Yeniköy Mezarlığı'nda yapılan anmaya Medeni Yıldırım'ın ailesi ile birlikte HDP'li yöneticiler ve bölgede ilan edilen sokağa çıkma yasakları sırasında yaşamını yitirenlerin aileleri katıldı. Polis ablukası altındaki mezarlıkta, Medeni Yıldırım'ın mezarı başında posterleri açıldı, dualar okundu.

Anne Fahriye Gündüz Yıldırım burada, oğlunun öldürülmesi öncesi yaşanan protesto eylemini hatırlatarak, "Yaşamımın son anına kadar Medeni'nin katilinin peşini bırakmayacağım. Medeni'yi katletmeye hakları yoktu. Elim katillerin yakasında olacak, onları rahat bırakmayacağım" dedi.

Oğlunun "şehit" olduğunu söylemesi üzerine hareketlenen polisler hitaben konuşmasını Türkçe sürdüren anne Yıldırım, "Başımız dik, meydanlardayız. Oğlumun mezarının başına gururla geliyorum. Medeni Kürdistan'ın şerefidir, Türkiye'nin ve AKP'nin ayıbıdır. Medeni'nin elinde taş mı vardı? Söylediklerimi çekin, büyüklere de gösterin. Medeni kalleşçe katledildi. O katilin de, o katili koruyanların da peşini bırakmayacağım. Biz davamızın arkasındayız. Katiller bizim kanımıza doymuyor. Serkeftin, şehid namirin" dedi.

Anma, duaların okunması ardından sona erdi.

Suruç'ta Katliama Dönüşen Seçim Çalışması

24 Haziran seçimleri öncesi, seçim hazırlıklarına yönelik yapılan pek çok saldırıya, gözaltı ve tacize sahne olmuştu. Ancak Suruç'ta yaşanan Şenyaşar ailesinin katliamı en dehşet verici ve öfke uyandırıcı oldu.

14 Haziran günü Suruç'ta AKP milletvekili yakınlarının saldırısı ile öldürülen baba ve oğullarının otopsi raporu açıklandı, Celal ve Adil Şenyaşar'ın yakın mesafeden sıkılan kurşunlarla öldürüldüğü, baba Esvet Şenyaşar'ın ise kesici aletlerle linç edildiği otopsi raporlarına yansdı.

Sistematiği otopsi öncesi harici muayenede, Celal Şenyaşar'ın vücuduna 6 adet farklı çaplarda ateşli silah mermi çekirdeği isabet ettiğini tespit eden adli tıp ekibi, vücuda isabet eden mermilerden ilk isabet eden mermi çekirdeğinin öldürücü nitelikte olduğunu, diğerlerinin ise öldürücü nitelikte olmadığını belirledi. Raporda vücuda isabet eden tüm mermilerin giriş deliklerinin incelenmesi sonucu, mermilerin bitişik atış mesafesi dışından yapılmış olduğu ancak elbiseli bölgeye isabet etmiş olduklarından kesin atış mesafesi tayini için elbiselerinin kriminal fiziki incelemesi gerektiği tespit edildi.

Adil Şenyaşar'ın otopsisinde, vücudun 14 bölgeden kesici, delici alet ve sert cisimlerle darp edildiği belirlendi. 14 bölgenin büyük bir kısmında ciddi yaraların olduğunu belirleyen ekipler, raporda Şenyaşar'ın aşırı darba maruz kaldığını, vücuduna 17 tane farklı çaplarda silah mermisinin isabet ettiğini belirledi. İsbet eden mermilerden 5'inin öldürücü nitelikte olduğunu diğer mermilerin yaralanmalara sebebiyet verdiğini, ancak öldürücü nitelikte olmadığını belirten ekip, sadece 2 adet merminin uzaktan atıldığını diğer tüm atışların bitişik mesafeden yapıldığını kaydetti.

Çocuklarının yaralandığını duyması üzerine gittiği Suruç Devlet Hastanesi'nde AKP'li milletvekili yakınlarının saldırısına maruz kalan baba Hacı Esvet Şenyaşar otopsi raporuna göre, 15 Haziran günü saat 17.00 sularında 25 Aralık Devlet Hastanesi'nde hayatını kaybetti. Harici muayenede, baba Şenyaşar'ın vücudunun 7 hayatı bölgesinden kesici aletlerle büyük çapta yaralar oluşturularak yaralandığı ve 7 ciddi yaranın yanı sıra vücutta 23 noktada öldürücü nitelikte olmayan yaraların olduğu tespit edildi.

Görgü tanıkları, baba Esvet Şenyaşar'ın serum şişeleri ve aletleriyle linç edildiğini anlatmıştı.

Kürt halkına reva görülen vahşet, dökülen kan cevapsız kalmayacak. Halklar, birleşik devrim mücadelesini zafere ulaştırarak katillere en iyi cevabı verecek.

Zırhlı Araçlar Katlediyor

Zırhlı araçlar katletmeye devam ediyor. Hedefinde sadece genç insanlar kadar, yaşlılar ve çocuklar var. 28 Haziran günü Yüksekova'da zırhlı araç, karşıdan karşıya geçen 56 yaşındaki Halit Artık'a çarptı.

Kanlar içinde yere yığılan Halit Artık, çevredekilerin yardımıyla önce Yüksekova Devlet Hastanesi'ne, buradan da Van Bölge Araştırma Hastanesine sevk edildi. kaldırıldı. Olaya tepki gösteren insanlar ise polislerin ağır hakaret ve tehditlerine maruz kaldı.

Durumu ağır olan Artık'ın bir bacağı kesilme tehlikesi var.

1 yıl önce de Diyarbakır'ın Lice ilçesinde zırhlı aracın çarpması sonucu yaşamını yitiren Pakize Hazar ile ilgili davada gerekçeli karar açıklandı. Sanık uzman çavuşa 1 yıl 8 ay hapis cezası verilerek ertelendi...

Pakize Hazar'ın ailesi ve avukatı, kararın yasaya ve usule aykırılığını belirterek, sanığın en üst sınırdan cezalandırılması için Nöbetçi Diyarbakır Ağır Ceza Mahkemesi'ne itiraz etti.

Halkın Devrimci Gücüne, Devrimci Enerjisine Ve Devrimci Eylemine Güvenerek Sokakları Donatmalıyız

"Moral bozmaya, umutsuzluğa düşmeye gerek yok. Bunu yapanlar bir avuç, biz ise milyonlarca. Yeter ki bir daha bu tuzaqlara değil, halkın gerçek dostlarına kulak verelim." Joe Hill

İşçiler, emekçiler, öğrenciler, kadınlar, ezilen bütün halklar Ekonominin git gide kötüleştiği, doların yükselip yoksulluğun arttığı, fabrikalarda ve inşaatlarda milyonlarca işçinin yaşamını yitirdiği, eğitim sisteminin çürümeye yüz tuttuğu, çocukların ve kadınların tecavüz edilip katledildiği, OHAL ve KHK'larla katmerleşerek çoğalan baskı, tutuklama ve işkencelerin olduğu bir ortamda bir kez daha haksızlıklarla dolu olan bir seçime gitmek.

Baştan sona bir tiyatrodan ibaret olan 24 Haziran seçimleri hiç kimseyi şaşırtmayan sonuçlarla bitti. Seçimlerden önce sandık görevlisi olmak için başvuran HDP'liler gözaltılarla içeriye alındı, Suruç'ta enaf bir baba ve iki oğlu faşistler tarafından öldürüldü. Oy verme işlemlerinin başlamasından birkaç saat sonra ise ülkenin bir çok yerinde YSK binası yakınlarında güvenlik önlemleri alındı. İstanbul'da bir ilk öğretim okuluna mühürsüz oy çuvalı getiriliyor, Urfa'da dinci faşist iktidar birçok ilçeyi gezerek sandık görevlilerini darp ediyor, İstanbul'daki okullarda plakasız araçlarla gelen insanlar oy kullanıyor, Hakkari'de oy kullanmak isteyen seçmenlere engel olunuyor.

Bir yanda sosyal medya üzerinde yayınlanan usulsüzlük ve hileler, kendi oyu dışında fazladan oy kullananlar, mühürsüz oy pusulaları, diğer tarafta sandıktan uzaklaştırılan müşahitler, darp edilenler, kalaşnikoflarla tehdit edilenler, kadın seçmenlerin yerine oy kullanan erkekler...

Bütün bunlar gösteriyor ki 2016 Nisan Referandumunda, 2015 Haziran seçimlerinde olduğu gibi, dinci-faşist iktidar 24 Haziran seçimlerini de hep baskı, hile, katliam yaparak, YSK'yı devreye sokarak, gerçek yüzünü emekçi halklara bir kez daha göstererek kazandı.

Bu sistemden kurtuluş için bir değişim ihtiyacı içerisinde olan emekçi halklar ise seçimlere ve parlamentoya karşı hayal kırıklığı, umutsuzluk ve öfke içerisinde. Dolayısıyla artık kitleler dinci-faşist iktidarın seçimle sandıkla gitmeyeceğini, onları yıkma yolunun seçimden değil sokaklardan geçtiğini bilinçlerine kazıdılar.

Umutsuzluğa düşüp faşist iktidarın güçlü olduğunu düşünenler yanılıyor. Biz bugün çok daha güçlüyüz. Devrim bugün daha güçlü! İşçi sınıfı ve emekçi halklar da bugün dünden daha öfkeli ve daha güçlüdür.

Bu yüzden bulunduğumuz her alanda örgütlenmeleri arttırmalı, bütün ezilen halklarla tek yumruk olup insanlık dışı bu sistemi yıkmalıyız. Halkın devrimci gücüne, devrimci enerjisine ve devrimci eylemine güvenerek sokakları donatmalıyız. Dinci-faşist iktidar ve çürümeye yüz tutmuş bu sistemi yok etmek, nihai kurtuluşu sağlamak için tek yol iktidarı fethedecek bir halk ayaklanması ve bir halk devrimi sonucu kurulacak Geçici Devrim Hükümeti'dir.

Kurulacak olan Geçici Devrim Hükümeti; a) Burjuva hükümetin derhal istifasını, bütün iktidarı halka devredilmesini, b) Polis teşkilatının ve ordunun dağıtılmasını, bunun yerine milis güçlerinin geçirilmesini, c) Bankalara, tekelere, büyük dış ticarete emekçi sınıflar yararına el konulmasını, d) Halk Temsilcileri Konseyinin toplanmasını, e) Tutsakların derhal özgürleştirilmesini, f) Ezilen ulus ve ulusal toplulukların kendi kaderlerini tayin hakkının tanınmasını acil görev olarak ilan etmelidir.

**ŞİMDİ KÜRT-TÜRK-ARAP
EZİLEN BÜTÜN HALKLARLA BİR OLUP
HALK İKTİDARINI KURMA ZAMANI!
ŞİMDİ DEVRİM ZAMANI!**

Mücadele Birliği/ ADANA

Gençlik İşçi Sınıfının Yanında

21 Haziran günü, Devrimci Öğrenci Birliği olarak, "Flormar İşçileri Yalnız Değildir" sloganıyla Flormar işçilerini ziyaret ederek mücadelelerini selamladık.

Mücadele alanına TÜMTİS Sendikası'nın da gelmesiyle, destek için gelen kurumlarla birlikte ortak bir açıklama gerçekleştirildi. Açıklama sırasında söz alan Devrimci Öğrenci Birliği'nden öğrenciler konuşmalarında "Bugün Flormar işçileri, sendikacı oldukları için haksız yere işten atıldılar. Bu tamamen haksız bir uygulamadır. Bu haksız uygulamanın karşısındayız ve Flormar işçilerinin mücadelesini bizim mücadelemiz olarak görüyoruz. Bu mücadelede zafere ulaşana kadar, dayanışma içerisinde olacağımızı belirtmekten çekinmiyoruz, bunu açıkça ifade ediyoruz" dedi.

Ardından, işten çıkarılan ve hak arayışına devam eden emekçi bir kadınla röportaj yaptık. Bu röportajı sizlerle paylaşıyoruz...

Bize kendinizi tanıtabilir misiniz?

Ben Zuhal. 3,5 yıldır bu firmada, Flormar'da çalışıyorum.

Petrol-İş sendikasına neden ve nasıl üye oldunuz?

Petrol-İş Sendikası'na üye olmamızın sebebi; haklarımızın yok sayılması, içeride maruz kaldığımız baskılardır. Petrol-İş Sendikası'na üye olmamız arkadaşlarımızdan birinin sayesinde oldu ve diğer bölümlere de yayılarak isteklerimizi dile getirme şansımız oldu. Bu örgütlenme Ocak ayında başladı, Mart ayında ise sayımız tamamlandı. 154 kişinin sendikaya üye olmasıyla Petrol-İş Sendikası olarak yetki belgemize kavuştuk. Daha sonra bu yetki talebi şirkete de geldi tabii ki, şirket de bu durumu "Böyle bir şey yok" diye yalanlamaya çalıştı. Ama yetki belgesinin olduğu evraklar Petrol-İş sendikası tarafından kamuoyuna sunuldu. Daha sonra içeride bizi yıldırma çalışmaları. Sendikacı olup olmadığımızı bilmedikleri halde bizi içeriye çağırıp baskı uyguladılar, sendikadan vazgeçmemizi istediler. Ama para konusunda, maaşa zam yok. İyi bir iş ortamında çalışmıyoruz. Bazı bölümlerimizde iş ortamları ve çalışma koşulları zorlu. Bunları

dile getirdik ama patron, yönetim kurulundaki insanlar bizi reddetti.

Peki, işten çıkarılmalar ne zaman başladı?

Reddettikten, o konuşmadan sonra; ertesi sabah işten çıkarılmalar başladı. İlk önce gece vardiyasındaki arkadaşlar çıkarıldılar, 8-9 kişi. Sonra gündüz vardiyasında, yine 8-9 kişi daha işten çıkarıldı. Ve biz gece vardiyasındaydık. Olaylar çıkmış, çıkarılan arkadaşlara destek amaçlı alkışlayan arkadaşlarımız olmuş içeride, aşağıya inmişler. Ve ondan sonra, çıkarılmalar daha felaket oldu. İsimler yazılmış, arkadaşlarımız acil çıkış kapılarından atılmışlar, kovulmuşlar. İçerideki süreç daha kötü olmuş ve o gün 60 kişi çıkarıldı, Pazartesi günü. Biz pazartesi gecesi geldik. Normalde giriş ve çıkışlarda parmak izlerimizi okutuyoruz. Bize "Okutmadan gidin.", gidin dediler. Girişimiz var ama çıkışımız yok. Biz, 18 kişi, içerideki baskıya tahammül etmedik, okutarak geçtik ve o gece vardiyasında 18 kişi işten çıkarıldık. Daha sonra, ertesi sabah destek amaçlı alkışlayanlar oldu. 2-3 gün sonra onları da çıkardılar.

Sizleri neye dayanak göstererek işten çıkardılar?

Bizi 25. maddenin 2. fıkrasından çıkarttılar. En kötü şeyden atıldık. Aslında haksız sebepsiz yere atıldık. Ve şu an buradaki insanlar işsizlik maaşı bile alamıyorlar. Bir yan-

dan mağdur olduk. Ama sağ olsunlar Petrol-İş Sendikası her zaman arkamızda durdu. Bütün ihtiyaçlarımızı, giderlerimizi karşıladılar. Sınıf dayanışmasından insanlar, Allah razı olsun kumanyalar getirdiler. Bize çok iyi destek verdiler. Ve buradaki süreç çok güzel gidiyor. Bugün çok güzel bir eylem gerçekleştirdik, kendi adımıza. Hiç kimsenin desteği olmadan, kendimiz hür irademizle bir yürüyüş yaptık. Bankalardan başlayarak Flormar'a kadar yürüyüş gerçekleştirdik. Ve buradaki insanlar haksız yere atıldılar. İnsanların, hınçlarını aldıklarını düşünüyorum. Çünkü onların içinde kaldı. O haksız yere atılmaları, kovulmaları. Zorla atılmışlar, üstleri başları alınmadan atılmışlar. Önlükleriyle atılmışlar ve çıkış kağıtları kapıda dağıtılmış. İçeriye alınıp insan gibi muamele görmeden atıldıkları için, onlar da daha hırslı bir şekilde slogan ata geldiler. Ve çok coşkulu oldu. Sürecimiz çok güzel gidiyor, sınıf dayanışması amaçlı arkadaşlarımız geliyor Allah razı olsun. Onların sayesinde daha da kuvvetleniyoruz. Sloganlarımız daha gür çıkıyor, kendimize olan özgüvenimiz daha da artıyor. Kadınların mücadelesine inaniyorum, tek başına da olsa eşi de olsa, hayatta hep dik durması gerektiğini düşünüyorum. Güzel günlere yürüyeceğimize her zaman inanıyorum. İnşallah mücadelemizin sonu da güzel olacak. Ve Petrol-İş Sendikası Flormar'a girecek, biz de onlarla beraber, Flormar'da çalışmaya devam edeceğiz!

Bu güzel sohbet için teşekkür ederiz size

"Sivas'ı Unutma Unutturma"

Sarıgazi'de, Sivas'ta 2 Temmuz 1993'te Madımak Otelinde 33 kişinin yakılarak katledilmesinin 25. yılında, Sivas katliamında yaşamını yitirenleri anmak için bir yürüyüş düzenlendi.

Alevilerin yoğunluklu yaşadığı mahallelerden birisi olan Sarıgazi'de 2 Temmuz, her yıl binlerce kişinin katılımıyla coşkulu ve öfkeli bir yürüyüşle anılıyor. Bu yıl yapılan yürüyüşte de Sarıgazi'nin Alevi halkı, yaşanmış olan katliamlara karşı tepki gösterdikleri kadar, şu an karşı karşıya oldukları dinci faşizmin yeni katliam tehditlerine karşı da tüm öfkeleri ile sokaktaydı.

"2 Temmuz Sivas Katliamını Unutmadık Unutturmayacağız" pankartının açıldığı ve Sivas katliamında yaşamını yitirenlerin fotoğraflarının taşındığı yürüyüş, Vatan İlköğretim Okulu önünden başlayarak sloganlarla Demokrasi Caddesi girişine kadar sürdü.

Mücadele Birliği Platformu ve Devrimci Öğrenci Birliği de "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Sivas'ı Unutma Unutturma", "Şimdi Devrim Zamanı" ve "Türküler Yanmaz" dövizleri ile yürüyüşte idi. Yürüyüş boyunca Sivas katliamında ya-

şamını yitirenlerin isimleri okundu ve "yaşayan" sloganları atıldı. "Sivas'ın Işığın Sönmemeyecek", "Türküler Susmaz, Pir Sultanlar Ölmez", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı

Savaşta" ve "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları da sıkça atıldı.

Demokrasi Caddesi girişine gelindiğinde Sivas'ta yaşamını yitirenlerin anısına saygı duruşunda bulunuldu.

Burada okunan basın açıklamasında "Unutmayı ihanet saydık. Çünkü her unuttuğumuzda yeni bir katliamla hatırlattılar bize. Sivas'ta katledilen 35 canımızı unutmamak. Çorum'u, Maraş'ı, Gazi'yi, Ankara katliamında yitirdiklerimizi, Ali İsmail'i, Berkin'i, Güney Doğan'ı unutmamak. Roboski'yi, annesinin parçalanmış cesedini eteğine sarıp taşıdığı Ceylan'ı, Özgecan'ı unutmamak. Unutturmayacağız, hatırlatacağız!

Bir tek güç bundan sonra bu tür katliamların önüne geçebilir. O güç de emekçilerin örgütlü gücü. Gelin canlar bir olalım diyen Pir Sultan'a kulak verelim. Şimdi bir araya gelme, örgütlenme, katliamın sorumlularından hesap sorma zamanı" denildi.

Mücadele Birliği, Aka-der, BDSP, Halkevi, Mücadele Birliği, Partizan, SMF, TİP, Kızılbaşlar Taraftar Grubu'nun örgütlediği eylemde açıklama sona erdikten sonra, 20.00'de yapılacak etkinlik için sloganlarla Sarıgazi Cemevine yüründü.

Veni Sivaslar Olmaması İçin

Baş tarafı 1. sayfadadır

Bugün yoksul Alevilerin "kalsın benim devam divana kalsın" diyecek halleri yoktur. Bugün faşist saldırılar karşısında işçi sınıfı ve emekçiler, komünist ve devrimciler, yoksul Alevi ve Kürtler, cellatlarının gelip kendilerini katletmelerini beklemeyeceklerdir. Bugün reformistler eliyle yayılmaya çalışılan "parlamentar hayaller" dağıldıkça, gerçekliğin bilincine daha fazla varacak olan geniş yığınlar, hem bu saldırıları göğüslemek hem de bir

devrimle var olan sistemi parçalamak için gerekli hazırlıklara bugünden girişeceklerdir.

Bugün yeni Maraşların, yeni Sivasların olmaması için faşizme karşı savaşımdan başka bir seçenek yoktur. Yoksul Alevilerin bu bilinçle CHP gibi devlet partilerine sırtlarını dönerek devrimci yolda, Leninistlerin bayrağı altında örgütlenmelerinin zamanı gelmiştir. Şimdi tüm güçlerimizi devrim için birleştirdiğimizde zamane yezitlerinin hesapları boşa çıkacaktır. Devrim için Leninist saflarda örgütlenelim.

FLORMAR EYLEMİNİN AYNASINDA EZİLENİN EZİLENİ

SENA DEMİR

"...Erkekler, kadınların özlemlerinin en kararlı muhalifleridir" diyor Bebel.

Flormar'dan atılan kadın işçilerin çalışırken ve şimdi eylemdeyken yaşadıklarını öğrenince, Bebel'in bu sözünü anımsamak işten bile değil. Fabrikada erkek ve kadın çalışanların arasındaki ücret-mesai farklılığı, taciz-hakarete varan davranışlar, belirgin olan haksız uygulamalar kadın işçilerin öfkelerini büyütmüş, hatta eylem kararlılıklarını artırmıştır.

Şu an eylemdeki Flormar işçilerinin büyük çoğunluğu hayatlarında ilk kez sokakta eylemdeler. İlk kez, haklarını bu denli kararlı, inançlı savunurken, kendi deyişleriyle "dostluğu, kardeşliği başka şekilde tanıyor"lar. Kimi kadınların çocukları, eylemi bırakmaları için ısrar ediyor; çünkü sokağa-eyleme çıkan herkesi hükümetler terörist ilan ediyor ve çocuklar annelerinin ve haliyle kendi başlarına gelecek olanların kaygısını duyuyorlar. Ve işçi-eylemci anneleri, onlara yaşanan adaletsizliği, haksızlığı sömürüyü anlatırken, aslında anneler çocuklarına ilk sınıfsal dersi vermiş oluyor. Kimileri kocaları tarafından azarlanıyor, eylemi bitirmeye zorlanarak tehdit ediliyor. Tabii bunun birde çekirdek ailenin dışındaki akrabalar yanı var. Bilhassa bu insanların iktidar partisiyle "duygusal yakınlıkları" varsa, tepkiler daha katmerli olabilir.

Açık olan şu ki, böylesi bir eylemi erkek işçiler yapsalardı bugüne kadar gördüğümüz manzara değişmeyecekti; eşler, anneler, kızlar/çocuklar hemen desteğe koşacak, hatta eylemin en direngen gücü olacaktı. Çünkü erkek işçi ailenin geçim direği olarak görüldüğünde kadın derhal onun yanında yer alacaktı. Oysa kadın işçiler, hem kapitalistler tarafından, hem de aileler için yan-ek kazanç elde eden konumda olduklarından, eylemleri aynı biçimde destek görmeyebiliyor. Şimdi eylemde olan kadın işçilerin eşlerinin, babalarının biraz tehditkar, biraz umursamaz, biraz küçümser yaklaşımları, neyse ki eylemci kadınları eriletmiyor. Onlar ne yaptıklarını biliyor, yaşadıklarının insanca olmadığını görüyor ve değiştirmek istiyorlar.

Belki de denilecektir ki, "bir işçi eylemini kadın-erkek ayrımı noktasında değerlendirmek, ele almak doğru değil."

Hayır, ortada yanlış olan, mücadele edilmesi gereken, işçi sınıfının kadın özgürlüğünde bilincini, davranışlarını geliştirmesi şart olan bir gerçeklik var. Fabrikada kadın işçilerin sorunlarını görmezden gelen erkek işçilerin bu davranışlarının patrona-kapitaliste yaradığı, yarını kurmakla yükümlü işçi sınıfının devrimciliğinin bir göstergesinin kadın özgürlüğü, kadın-erkek eşitliği olduğunu bilmesi için böylesi tartışmalara ihtiyaç vardır.

Kadın işçilerin neden bu kadar güç örgütlenemediğini anlamak için Flormar kadın işçilerinin durum iyi bir örnektir. İşçi kadınlarla sendikal örgütlülük üzerine konuşulduğunda bunun gerekliliğini görmüyor değiller. Ancak sendikacı olmaya karar vermede dahil, eyleme geçerken ve yaparken de, erkek işçilerden daha fazla "ince eleyip, sık dokumak", hatta baba/kocanın nerde örgütlü olup olmadığına bağlı olarak, önce ailelerini ikna etmek ya da karşılarına almak zorunda kalıyorlar. Bizim gibi yoksulluğun ve kadınlar üzerinde baskının diz boyu olduğu ülkelerde çalışan kadınlar için söylenen "ekonomik bağımsızlığı kazanmak", toplum ve aile karşısında kendi kararlarını kendi veren anlamına gelmiyor. Onları yoksulluk ve ataerkillik öyle bir kuşatmış, zincirlerini sıkılaştırmıştır ki, genç bir kadın işçinin maaşının denetleyicisi/alıcısı/yöneticisi aile oluyor. Klasiktir, baba bu işi anneye verir, annenin arasında gizli bir işbirliği olup olmadığı denetleme işini de abi/kardeş yapar. Hoşumuza gitsin ya da gitmesin işçi aileleri arasındaki bu hiyerarşi demokrat işçi ailelerde biraz daha hafif, gerici işçi ailelerde daha sıkıdır. İşçi kadını evli ise, zaten bu işi doğrudan koca/kaynana yapmaktadır. O yüzden alacağı kararların "ekonomik bağımsızlıkla" ilgisi çok olmuyor, -ki aynı işe verilen ücretin düşüklüğü bağımsızlığı da güdükleştiriyor zaten-baba/kocanın iknası, kadının kararlı direnci ya da "kandırabilme" yeteneği ile daha fazla ilgili oluyor.

Kadın işçiler çalışırken bile eve geldiklerinde, ev işçiliğine, çocuk-aile bakım işine devam ediyorken, eyleme giriştiklerinde evde "onun işini" kim yapacak!! Bu esnada çocuklar azıcık hastalansalar, bir kenarda çamaşırlar yıgılsa, yemek yapılmamaya başlansa vs. evdeki "efendi" söylenmeye, eylem kırıncılığı yapmaya girişecek! Haliyle kadın işçilerin örgütlenme ve eylem kararları gerçekten de büyük bir karardır, gözüpük bir davranıştır. Flormar işçi-eylemci kadınları tüm bu yaşadıkları zorluklara karşın eylemlerini haftalardır, kararlılıkla yürütüyorlar. Onlar yalnızca patronlara, kapitalistlere ve onların güvenliğini üstlenen kolluk güçlerine karşı direnmiyorlar, kafa tutmuyorlar, aynı zamanda gerici ataerkilli aile ilişkilerine de kafa tutarak, sınıf içinde ileri ilişkileri perçinliyorlar. Onların gösterdiği eylem kararlılığı bu açıdan bile bakıldığında işçi kadın ve erkeğin hem fabrikada, hem sokakta, hem de ailede "efendi-ezilen" ilişkisini kırıyor, onun yerine yoldaşlığı kuruyor. Flormar eylemi, diğer kadın işçilerin kararlarına, ileri adım atmalarına da etkiye bulunacaktır. Gericilik ne yaparsa yapsın işçileri kazanamaz, bunun ispatını Flormar veriyor ve daha fazlasını da göreceğiz, yeter ki işçi erkek ve kadınların örgütlenmesi çabasından geri durulmasın...

Kıscacası "ezilenin ezileni" dediğimiz kadın işçilerin örgütlenmesi, özgürleşmesi zorlu bir mücadeledir; kapitalizme karşı ekonomik ve siyasal mücadele de ne kadar sinamadan geçerse, o kadar güçlü ve devrimci bir bilinç edinecektir. İşte ancak bu sayede "...özlemlerinin en kararlı muhaliflerini" de açıkçası dize getirecek, onları ilerlemeye ancak böyle zorlayacaklardır. O yüzden, işçi kadınlar daha özgür, daha cüretli ve daha kararlı olmalıdır. Kadınlar, kendi kurtuluşlarını kendi ellerine almalıdır.

Flormar'ın eylem güzeli kadınlarına candan selamlar...

Twitter hesabında ismi "Batı" olan oğlu için "Batı'nın Uşağıyım" yazan kadının evi "terör örgütü" şüphesiyle basıldı... Zaytung Değildir

Sansürde sınır yok... TRT kadın oyuncunun duvara yansıyan gölgesini sansürledi! Zaytung Değildir

FIN DE SIECLE

ARGEŞ SORAN

Burjuva toplum, Zola'nın deyimiyle "fin de siecle" (Fransızca "Çağın Sonu") durumunu yaşıyor. Kapitalizmin ekonomik ve politik olarak çürümesi, yozlaşması toplumsal bir boyut kazandı, kronikleşti. Burjuva toplumu neresinden tutarsanız tutun, burnunuza çürümenin pis kokuları gelir, yıkımın sarsıntılarını duyarsınız. Eğer toplum, burjuva toplumsal düzeni yıkmayı başaramazsa, bunu başaramadığı her an çürüme, toplumun kendisini de çürütecek.

Burjuva sınıf; baskıya, şiddete bu yıkımı engellemek, varlığını sürdürmek için başvuruyor. Düzenin patlayan dikişleri, süngü gücüyle bir arada tutulmak isteniyor. Ana ne yapıyorlarsa yapsınlar, hepsi burjuva toplumun içinde bulunduğu krizleri derinleştirmekten öte sonuç vermiyor. Burjuvazinin devrime karşı açtığı her cephe, bir süre sonra, kendisine karşı cephe halini alıyor. Bu çağımızın ana karakteri gereği böyledir. Bize özgü değil, evrensel bir durumdur. Özgün koşullarımız bu gerçeği değiştirmiyor.

İşte, en şiddetli, en uzlaşmaz savaşımın verildiği karşı-cephelerden biri olan gençliğin burjuvaziye karşı verdiği devrimci kavga burda naif şairlerin yön verdiği, yumuşak çağrılarının yönettiği bir savaşımın değil; devrimci görüşlerin, coşkulu çıkışların, militan mücadelenin hükmü geçiyor. Bu durum gençlik hareketimizin, genel gelişim koşullarından ve özgün niteliklerinden kaynaklanıyor. Böylesi sert koşullarda bu kadar uzun süreli ve kesintisiz verilen mücadele, hareketi, dünyada eşine az rastlanır bir hareket yapıyor.

Bir yandan; burjuva sınıf, yıkım ve yok oluş döneminde, kendisine biat etmeyen, her açıdan kendisi için sarsıcı bir nitelik taşıyan gençliğe, yaşamın her alanında dizginsiz bir baskı uyguluyor. Bu baskı ve burjuva terör, uzlaş-

Türkiye ve Kürdistan ve komünist gençlik hareketi, yarım asrı bulan zorlu bir savaşım tarihine sahip. '68 devrimci kalkışının 50. yılına giriyoruz. Yine öğrenci gençliğin devrimci birliği, DÖB'ün 50. kuruluş yıldönümündeyiz. Bu, gençliğin elli yıllık kesintisiz kavga verdiği anlamına geliyor. Hareketimiz böylesine köklü bir harekettir. 50 yıldır ilk günkü coşku ile kuşaktan kuşağa aktarılan deneyim ve birikimlerle devam ediyor yoluna. 70'ler, 80'ler, 90'ların şiddetli devrimci koşullarında ileri-devrimci örnekler yarattı. Yine 2000'ler, gençliğin devrimci kavgasının sıçrayışlarına sahne oldu.

macı çıkışlarla önlenemez, savuşturulamaz. Burjuva baskıya karşı gelişen tepki, doğasında, ileri-devrimci bir nitelik taşımak zorunda. Baskı, karşı-baskı yani devrimci bir tepki/hareket doğuruyor.

Diğer yandan, Türkiye ve Kürdistan ve komünist gençlik hareketi, yarım asrı bulan zorlu bir savaşım tarihine sahip. '68 devrimci kalkışının 50. yılına giriyoruz. Yine öğrenci gençliğin devrimci birliği, DÖB'ün 50. kuruluş yıldönümündeyiz. Bu, gençliğin elli yıllık kesintisiz kavga verdiği anlamına geliyor. Hareketimiz böylesine köklü bir harekettir. 50 yıldır ilk günkü coşku ile kuşaktan kuşağa aktarılan deneyim ve birikimlerle devam ediyor yoluna. 70'ler, 80'ler, 90'ların şiddetli devrimci koşullarında ileri-devrimci örnekler yarattı. Yine 2000'ler, gençliğin devrimci kavgasının sıçrayışlarına

sahne oldu. Bugün, gençliğin devrimci kavgasının sıçrayışlarına sahne oldu. Gençliğin devrimci mücadelesi bu sağlam zeminler üzerinde yükseliyor.

Ne var ki, devrimci kavganın yaladığı bu ileri düzey, küçük burjuva sol çevrelerce küçümseniyor. Bu düzey, küçük-burjuva devrimciliğinin parametreleriyle anlaşılabilir, bu nedenle hareketi olduğundan daha güdük, daha geri gösteriyorlar.

Halbuki aynı küçük-burjuva çevrelerin, bütün, uzlaşmacı görüşlerine rağmen, halen devrimci literatüre sığınmaları dahi, gençliğin mücadelesinin geldiği düzeyi gösteriyor. Madem ki gençlik sizin ortaya koyduğunuz gibi ileri, devrimci niteliklerden yoksun, devrimci bir düzlemde değil o halde neden uzlaşmacı görüşlerinizi, devrimci literatürün ardına gizliyorsunuz? Çünkü, devrimci koşullarda, devrimci tarzda mücadele eğilimi olan gençlik üzerinde uzlaşmacı gerçek görüşleri bir etki yaratamaz. Bu nedenle etrafınızda sözde devrimci bir hale yaratmak istiyorsunuz. Neyse ki gerçek yaşamın gücü, yalandan makul sis perdelerini dağıtmakta pek mahirdir!

Bu çevrelerin gerçek yüzünü görmek isteyen gençlik, söylediklerine değil, pratiklerine bakmalı. 50 yıldır burjuvaziye karşı dişe diş verilen devrimci kavganın, bugünkü düzeyine denk bir mücadele mi veriyorlar yoksa hareketin çok gerisinde, günlük sorunlar için, burjuvaziye ortak bir noktada buluşmak için mi? Bu çevrelerin pratiğine bakan her devrimci genç, ikincisinin mücadelesini verdiklerini görecekler.

Oysa verilmesi gereken mücadele, hareketin düzeyine denk olan mücadeledir. Bu ise, burjuva toplumunun yok oluş çağında, bu toplumsal düzeni yerle bir etmek, hareketi en ileri noktaya götürmek, zaferle taçlandırmak için verilmesi gereken uzlaşmaz devrimci kavgadır. Bu sözde değil,

gerçek bir mücadeledir. Gençliği, proletarya ve emekçi halklarla birlikte büyük toplumsal dönüşümün, toplumun devrimci dönüşümünün bir parçası haline getirecek olan mücadele bu tarzda, bu amaçla verilecek mücadeledir.

Burjuva baskının, hem de en gerici olanının karşısında başka türlü durulabilir mi? Bu baskıya karşı mücadele ettiğini söyleyen uzlaşmacı çevreler, gençliğin hangi sorununu çözdüler? Her fırsatta, devrimci gençliğin başına kaktıkları "küçük kazanımlar-adım adım ilerleme" nerede? Devrimci mücadeleyi, devrimci zaferi feda ettikleri "mezvileri"ne ne oldu? Burjuvaziye karşı nezaket dolu bu çevrelerin, dinci-faşizmi tanımadıkları, halen daha günlük taleplerle, uzlaşmacı bir mücadeleyle bunların karşısında durabileceklerini zannetmelerinden anlaşılıyor. Bu tür günübürlük görüş ve pratikler, gençliğin enerjisini devrimin zaferi için mücadeleye yerine, günlük kazanımlar, ıvırzıvır için heba ederseniz, günün sonunda elinizde, böyle, safsatlarınızdan başka bir şey kalmaz.

Bugün, gençliğin önünde iki seçenek var: Ya devrimci öfkelerini, devrimci enerjisini küçük-burjuva solun

Bugün, gençliğin önünde iki seçenek var: Ya devrimci öfkelerini, devrimci enerjisini küçük-burjuva solun safsatlarına, günübürlük mücadelesi uğruna heba edecek ya da burjuvaziye, onun zor aygıtına dinci-faşizme karşı dış ediş mücadelede yer alacak.

Birinin sonucunda içi boş, iyimser safsatlara, diğerininde yeni bir dünya var.

safsatalarına, günübürlük mücadelesi uğruna heba edecek ya da burjuvaziye, onun zor aygıtına dinci-faşizme karşı dış ediş mücadelede yer alacak.

Birinin sonucunda içi boş, iyimser safsatlara, diğerininde yeni bir dünya var. Birinin sonucunda sonu gelmez uzlaşmacı zırvalar; diğerininde yeni bir gelecek, modern bir yaşam, bilimsel bir eğitim, sömürsüz, sınıfsız bir dünya, dizginlenemez bir gelişim var. Birinin sonucunda durmadan kendini tekrar eden sorunlar diğerininde sorunların nihai çözümü var. Eninde sonunda, devrimci gençlik, ikincisini tercih edecektir.

Ama şu noktaya değinmekte fayda var. Halen devrimci gençliğin azımsanmayacak bir kesimi uzlaşmacı sol çevrelerin etkisi altında. Bunda, bu çevrelerin devrimci literatürü kullanmalarının payı büyük. Yaşamın, pratiğin, gerçekler üzerindeki sisi er geç dağıtacağına güvenimiz tam. Ama devrimimiz, öyle bir ivmeyle öylesine büyük sıçramalarla ilerliyor ki, devrimci gençlik üzerindeki bu uzlaşmacı çevrelerin etkinliğini kırmak, bunları teşhir etmek günün acil görevi haline geliyor. Leninist gençlik, bulunduğu her yerde, her fırsatta bu görevi yerine getirecektir. Devrimci gençlik ise bu çevreleri ele alırken sözleriyle değil, pratikleriyle değerlendirmeli, ölçüt, devrimci kavganın geldiği düzey olmalı. Ancak bu şekilde özlem duydukları geleceğe giden doğru, devrimci görüşlere yol ve yöntemlere ulaşabilirler.

Özlem duyduğumuz gelecek şairin dediği gibi "gündüzlerinde sömürülmeden / gecelerinde aç yatılmayan" özgürlük günleri bir adım ötemizde.

Şimdi sorun, tereddütsüz bu adımı atmakta. Devrimin zaferi için atılacak bu adım, tarihte iz bırakacak. Her zaman olduğu gibi gençliğin bu izde önemli payı olacak. Geri durmak ne mümkün!

GENÇLİK GELECEĞE DAİR NE DÜŞÜNÜYOR?

Meslek Liseli Bir Öğrenci:

Bu düzen içerisinde gelecekte ne bekliyorum? Öncelikle lise öğrencisiyim fakat şu an bile gelecek kaygım var. Sebep ise bu düzenin bana bir gelecek vaat etmemesi. Gelecekte avukat olmak istiyorum. Fakat sürekli değişen sınav sistemi beni zorlayacak gibi görünüyor. İnsanlara kaşıkla verip kepçeyle alan bu düzeni düşündükçe avukat olsam bile gelecekte bir aile kurmanın çok zor olacağını düşünüyorum. Bu düzende kendini bile zor duyurabiliyorken çocuğunu nasıl en iyi şartlarda büyütebilirsin ki? Yani şunu diyebilirim ki bu düzen benim için bir gelecek vaat etmiyor. Tehlikeli koşullarda çalışan işçilerin iş cinayetlerine kurban gitmesi ve sağlıklı koşullarda çalıştığı için hastalanan veya sakatlanan birçok işçi ve aynı zamanda 4 yıl üniversite okumasına rağmen iş bulamayan onca insanı görünce gelecek kaygım çok artıyor.

Bir diğer önemli konu ise ifade özgürlüğü. Düşüncelerini özgür bir şekilde ifade edemeyen insan içine kapanır. İçine kapanık bir insanı nasıl bir gelecek bekler ki?

Sömürülüyoruz, eziliyoruz hepimiz biliyoruz bunları. Peki buna karşı biz ne yapıyoruz? Sadece televizyon karşısına geçip hakaret savurmakla ya da benim oğlum/kızım yapmasın, gitmesin, karışmasın öyle şeylere demekle de bir yere varılmaz. Umutsuzluğa ve karamsarlığa düşmemeliyiz. Ancak örgütlenerek ve mevcut düzeni yıkarak gelecek nesillere güzel bir gelecek armağan etmiş oluruz.

Madem bu düzen bize bir gelecek vaat etmiyor, o zaman bizler bu düzeni yıkarız. Çevremizdeki insanları bilinçlendirebiliriz, örgütlenebiliriz. Kısacası başarabiliriz. Ancak hepimiz meydanlarda olduğumuzda başaracağız. Bu düzeni yıkacağız ve gelecek nesillere güzel bir gelecek armağan edeceğiz

Liseli Bir Öğrenci:

Geleceğe dair... Ne düşünsem yeridir ki acaba diye düşünürüm hep. Şimdilik kendi çapımızda bir sıkışıklık yaşıyoruz, bir de geleceği var bunun. Hele elinden ekmek beklenilmeye başlandı, "evin erkeği" olacağımız zamanlar, günler de geliyor. Ama kendi "çapımda" geleceğe bakışımı, tereddütlerimi ve ne düşündüğümü yazmak istiyorum. Gündemdeyken patates ve soğanla ilintili olan ev ekonomisi ve aylık giderler üzerine düşüncelerimi sizlere sunacağım, geleceğe dair umutsuzluklarımla bağlantılı bunlar!

Dört kişilik bir hanede, bir kişinin aylık maaşıyla ve diğer kişinin de emekli aylığıyla "geçinmeye" çalışıyoruz. En son ne zaman babamdan harçlık aldığımı hatırlamıyorum. Yatırılan açık öğretim harcı sayılır mı ki? Her neyse! Başlı başına mutfak sorunu... Bazen hemen bitmesin diye peyniri masaya koymadığımız da oluyor. Her şeyden olduğunca az veya hiç olmadan, olduğu kadar da sakınmaya çalışıyoruz... Ekmek, tabii ki 75 kuruşluk olanlardan! Zeytin mi? Canım bari o olsun.

Markete gidince bir litrelik sütün 4 lirayı geçtiğini görüyorum, şimdiden beni korkutuyor bu. Sadece süt değil, her şeyin zamlanması, el yakması. Şunu düşünüyorum; ben ne yapacağım? Nasıl geçineceğim? Nasıl "hayatta" kalacağım bu şekilde?

Televizyonlarda, haberlerde gösterilen yoksulluğu, krizi biz de kendi evlerimizde yaşıyoruz. Çöpten ekmek toplayan insanları görüyoruz, yine, çöp konteynerinden salatalık bul-

duğu zaman annesine sevinçle koşan Suriyeli çocuğu da hatırlarız... Farkında değil misiniz? Bizim de aynı koşullarda yaşamımızı sürdürmemize ne kadar kaldı, hiç düşünüyör musunuz? Son kertedeyiz, son çıkış değil, son kerte, son...

Bunlar aklıma geldikçe geleceğe dair karamsarca düşünmeye başlıyorum fakat o ölçüde de umudum artıyor. Umudum artıyor, çünkü bizi bu yoksulluğun içerisinde sürükleyenler daha derin bir kriz içerisinde. Biz geçinemiyoruz, onlar yönetmiyor. Biz ay sonunu getiremiyoruz, onlar da kendilerine gelemiyorlar, toparlanamıyorlar -ki toparlanamayacaklar da...

Yine geleceğe dair; kirası, mutfak masrafı, osu, busu, şusu... Niye gelecek denince aklımıza bunlar geliyor? Yaşama dair ya işte. Yaşamımız, çalışmaktan, eve ekmek getirmekten, faturaları ödemekten ve uyuyup tekrar işe gitmekten ibaret olmuş. Onların bize bunları yaşatmaya hakkı yok, bundan eminim. Fakat bizim onlara çok kötü günleri yaşatmaya hakkımız var, buna olan inancım tam. Onlara olan öfkemi mutfak masrafı ve daha ödeme başlamadığım kira derdi diri tutmasa da yoksulluğa "mahkûm" edilmiş insanları görmek bunun için yeterli oluyor. Daha güzel günlerin geleceği inancıyla, geleceğin güzel günlerine sıkıca bağlanacağız.

Yazımı, Hüsnü Arkan'ın uzak ufkun yolcusu eserinden bir parçayla bitiriyorum...

"Bu siyah ufukta; kor gibi ümit, nur gibi ümit, sır gibi ümit var."

AK Parti'den Mimar Sinan Üniversitesi Açıklaması:
"Sayın Cumhurbaşkanımız 24 Haziran'dan sonra okulun bahçesine soğan ekmek suretiyle..." Zaytung

Tüm Çabasına Rağmen Ekonomik Krizi Tekrar Kucağında Bulan Erdoğan'dan Muhalefete Sert Çıkış:
"Lan hani YSK'da sabahlayacaktınız!?" Zaytung

SOSYAL MEDYANIN ETKİLİ KULLANIMI ÜZERİNE -2

Bir önceki yazımızda sosyal medyanın etkili kullanımına değinmiştik. Şimdi de 21. yüzyılda gelişen, büyüyen, yayılan halk hareketlerine ve sosyal medyanın etkili kullanımından doğan elde edilmiş başarılarla değineceğiz. Öncelikle gelişen ayaklanmalara ve sosyal medyanın yön verici ayrıntılarına göz atalım.

Ortadoğu ve Arap Baharı

Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da başlayan, Arap Baharı olarak adlandırılan halk hareketlerinin kitleselleşmesi ve önem kazanmasının temel noktalarından birisi de sosyal medya. İnsanlar, çağrılar yaparak ortaya çıkan eylemlerdeki örgütlenmeyi Twitter ve Facebook üzerinden sağlamıştı. Ve bu çağrılarla büyük, geniş katılımlı toplantılar, eylemler organize etmişlerdi.

Bu, bizlere gösteriyor ki sosyal medyanın etkili kullanımı, onun başında geçirilen sürenin de dışında, yaratıcı imkanlarla ona bir "nitelik" kazandırmaktan geçiyor. Sosyal medya platformlarında gereksiz ve amaçsız vakit geçirerek kullandığımız hesaplarla, aldığımız 'like'larla değil onu alışılmışın dışına çıkararak kendi lehimize yönelttiğimiz sonuçlarla, elde edeceğimiz başarılarla yönelmeliyiz, bununla övünmeliyiz.

Tabii ki şunu belirtmek gerekiyor, o bölgede yaşanan, tezahür eden olaylar durduk yere, kuru otun parlamasıyla gelişmedi. Bölgede yaşanan ekonomik sıkıntılardan ve siyasi istikrarsızlıktan doğan halkın huzursuzluğu ve öfkesiyle birleşerek ortaya çıktı. Pek de yabancı olmadığımız meseleler bunlar. Sosyal medya veya "gerçek hayat"ın içerisinde de zaten var olan huzursuzluk atmosferinin kokusunu rahatlıkla duyabiliyoruz şu sıralar...

Arap Baharı örneğinden Tunus ile devam edelim. Birçoğumuz, Tunus'taki halk hareketinin yetkililerce kendisine sürekli müdahale edilen bir meyve satıcısının, Mohammed Bou-azizi'nin kendisini yakmasıyla başladığını duymuşuzdur. Fakat Bouazizi bundan dolayı kendini yakan ilk Tunuslu değildi. Bir yıl öncesinde başka bir seyyar satıcı olan Abdesslem Trimech, yine yetkililerce kendisine müdahale edilmesi, çalışmasına izin verilmemesi nedeniyle kendini yakarak yaşamına son ver(diril)mişti. Fakat bu eylem kitlelerce duyulmamış ve pek az insan bundan haberdar olmuştu. Trimech'ten bir yıl sonra kendini yakan Bouazizi'nin bir ayaklanmaya yön vermesini sağlayan şey; sosyal medya olmuştu. Bouazizi'nin kendini kameralar önünde yakması ve fotoğraflarının Facebook ve Twitter gibi mecralarda paylaşılması üzerine halkın büyük tepkisini topladı ve 338 kişinin ölümüyle sonlanan, Yasemin Devrimi olarak adlandırılan, Cumhur-

başkanı Zeynel Abidin Bin Ali'nin ülkeden kaçmasıyla sonuçlanan bir halk hareketi örneği yaratıldı. Birkaç kare fotoğraf, birkaç insanın o fotoğrafları paylaşması ve bunun sonucunda milyonların sokağa dökülmesi.

Bahsettiğimiz Tunus örneğinden Mısır'a geçelim. Mısır, Tunus'taki halk hareketinden etkilenmiş ve yaşananların doğrultusunda ilham almıştı. Mısır'da yaşanan olayların çıkış noktası polis tarafından işkence edilerek öldürülen Halid Said'in ölüm haberinin sosyal medya aracılığıyla yaygınlaştırılması ve kitleselleşerek önem kazanmasıdır.

Halid Said, Mısır'daki görevli polis müdürlerinin uyuşturucu satıcıları ile olan işbirliğinin kanıtlandığı bir video görüntüsünü internette paylaşması üzerine polis güçlerine bağlı bir grup tarafından öldürüldü. Yetkililer, Halid Said'in öldürülmesinin nedenini uyuşturucu içerek ölmesine bağlayarak olayın üstüne kapatmaya çalıştı. Fakat ailesi bir morg görevlisinin yardımıyla Said'in cansız bedeninin fotoğraflarına ulaştı. Daha sonrasında incelemeler ve ifadeler sonucunda, Said'in, polisler tarafından katledildiği ortaya çıkarıldı. İşkence edilerek öldürülen Said'in fotoğrafları ise akrabaları tarafından sosyal medya platformlarında paylaşıldı. Bunun üzerine Said'in, işkence edilerek öldürülmesinin fotoğraflarla kanıtlanmasıyla halk üzerinde büyük bir etki yaratıldı. Fotoğrafların yayımlanmasının ardından Facebook'ta açılan "Hepimiz Halid'iz" sayfası ilk hafta 200.000, gösteriler boyunca ve sonrasında da milyonlarca takipçiyeye ulaştı.

Görüyoruz ki başlı başına olmasa da, bir ülkedeki değişimin rüzgârları sokaklarında, meydanlarında eserken diğer taraftan sosyal medyadan da bu değişim rüzgârı hissedilebiliyor.

ABD / Occupy Wall Street (Wall Street'i işgal et)

Başarısız, fakat gelişebilecek yeni hareketlere örnek ve pratiklerin ışığında yol gösterici olabilecek bir girişim.

Hareket, Amerika'daki ekonomik krize ve sosyal eşitsizliğe bir tepki niteliğinde gelişmişti.

Çoğunlukla bankaların ve finans kurumlarının olduğu Wall Street'teki Zuccotti Parkı'nda başladı her şey. Kimler mi vardı dersiniz? Yoksullar, evsizler, işçiler, öğrenci gençlik... Hepsi de "Biz %99'uz" sloganıyla bulundular alanlarda.

Ayrıca şunu da belirtmekte fayda var, bu işgal hareketi Mısır'daki Arap Baharı örneğinden esinlenmiş fakat az sonra değineceğimiz sebeplerden ötürü başarısız olmuştur.

İlk önce işgal çağrısını Kanadalı, tüketim karşıtı bir dergi yapmıştı. Dergi, çağrıyı ilk yaptığı zamanlar pek bir yankı uyandırmamıştı. Nedenine değineceksek, sadece Twitter'dan yapılan bir çağrının büyük bir harekete mal olacağını düşünmüyorlardı. Oysa öyle olmadı. Derginin 90 bin kişilik abonesine yapılan çağrıya 20 bin kişiden olumlu cevap gelmişti ve toplanma noktasında ise sadece üç yüz kişi vardı.

Bu bize gösteriyor ki; sadece sosyal medya başlı başına bir örgütlenme, kitleselleşme aracı değil. Sadece bunun önünü açıyor ve pratiksel ayak mevcut oldukça istenilen sonuca ulaşılabilir. Eğer bunun sokak ayağıyla birlikte bağlantı içinde olursa, ancak o zaman bizim yararımıza bir şeyler sağlayabilir.

Bakın Türkiye örneğiyle ne kadar bağlantılı bir yere geçiyoruz. Eylemler başladığında -ki eylemler barışçıl olarak değerlendirilmişti. Ama şunu da unutmamak gerekir, insanların orada bulunmasının asıl nedeni; insanlığı gittikçe bir bataklığın içine sürükleyen sisteme öfkelerini haykırmak ve artık bu sistemin su götürmeyeceğini teşhir etmekti- Amerika yerelli burjuva medya, haberlerde özellikle işgal hareketine değinmiyordu. Penguen göstermiyorlardı fakat başka bir şey de göstermiyorlardı...

Eğer örgütlenme biçimini incelersek, hareketin öncü bir gücü yoktu. Sadece bir dergi çağrı yapmış ve halk da çağrıya kulak verip sokaklara çıkmıştı; fakat önder bir güç, sınıfın örgütlü güçleri, öncü komünist partisi olmaması veya kitle bağlarının ve hazırlığının yetersiz olması sebebiyle sadece "aktivistlik"le sınırlı kalmıştı. Ve hareket, -Amerika'nın diğer bölgelerine ve komşu ülkelere yayıldı fakat- son buldu.

Fakat küçümsenmemesi gerekir, var olmuş pratiklerden kendimize pay çıkartmalıyız.

İspanya/Öfkeli Hareketi "Gerçek Demokrasi... Şimdi, 15M"

İspanya'nın başkenti Madrid'de Puerto del Sol Meydanı'nda başlayan eylemlilere toplumun her kesiminden insan katılmıştı. Yoksul, evsiz, öğrenci, emekçi gençler, mavi yakalılar, beyaz yakalılar... Başlayan eylemlerde, parlamenter ilişkisi bulunan hiçbir partiyle ilişkide bu-

lunulmamıştı. 15 Mayıs'ta başladığı için "15M" hareketi diye de anılan İspanya protestolarının sosyal medya örgütlenmesi ayağında "Gerçek Demokrasi Şimdi" platformu vardı. Çağrılar, haberler ve hareketle ilgili yazılar buradan yayınlıyor, halka ulaştırılıyordu.

Eylemciler, Puerto del Sol Meydanı'nda haftalarca kamplar kurdular, komün oluşturdular. Ve daha sonra bu "işgal" eylemleri, gelişerek kamu alanlarının ve kurumlarının işgaline kadar gitti. İspanya'da ortaya çıkan "indignados" yani öfkeli hareketi diğer Avrupa ülkelerine de örnek oldu ve oralara da sıçradı...

Türkiye/Gezi Ayaklanması

Ve Gezi...

"Keçeler ve dozerler Gezi parkını yıkmak üzere Divan Oteli tarafından girmeye çalışıyor. Herkesi yıkıma karşı durmaya bekliyoruz."

Twitter'da bir kullanıcının attığı bir tweet bu, 27 Mayıs akşamı, saat 23.47... Ve sonrası, ekolojik bir savunma amacıyla yapılan çağrı ve tüm halklar tarafından sisteme öfkeyi dile getirme fırsatı ve onu değiştirme isteğine yer veren görkemli bir ayaklanma...

Kim düşünebilir ki, patlayan koca bir ayaklanmanın egemenlerin hâlâ korku dolu rüyalarına gireceğini ve sosyal medyanın bu ayaklanmadaki etkin kullanımının bize sağladığı avantajları?.. Dünya örneklerinde belirtme gereği duyduğumuz "pek de yabancı olmadığımız meseleler bunlar." cümlesi bunlara istinadendi. Eğer sosyal medyanın harekete geçirici, yaratıcı gücüne bakılacaksa ilk önce Gezi gelmeli gözlerimizin önüne; en canlı renkleriyle, en sıcak. Bununla birlikte, "fısıltı gazetesi"ni de her daim yanımızda bulundurmalı, gördüğümüz, tanıdığımız insanlara ondan parçalar okumalıyız. "Fısıltı gazetesi"nin de gücüne inanmalıyız. Gezi örneğini kısa tutmak ve diğer arkadaşlara da yer bırakmak istiyorum. Zaten hepimiz aşınayız o günlere... Sosyal medyanın toplumsal hareketler bağlamındaki ilişkisine her daim sadık ve bir o kadar da ilgili olmalıyız.

İstanbul'dan DÖB'lü Bir Öğrenci

GENÇLİK GELECEĞE DAİR NE DÜŞÜNÜYOR?

Üniversiteli Bir Kadın Öğrenci:

Ben dokuz yaşından beri astronot ve bilim insanı olmak istiyorum. Tıp okumam için yapılan onca baskıya rağmen hayallerimden vazgeçmedim ve şu an Boğaziçi Üniversitesi Fizik bölümü 1.sınıf öğrencisiyim. Lakin birçok insan benim gibi hayalleri olmasına rağmen bilime verilen değerin azlığı ve iş olanaklarının kısıtlı olması gibi nedenlerden dolayı hayallerinin peşinden gitmeye cesaret edemiyor ve istemedikleri bölümlerde okuyarak mutsuz oluyorlar.

Gelecekte beklediğim ise Türkiye'nin bilime daha çok değer vererek bu insanları hayallerinin peşinden gitmesi için desteklemesidir. Türkiye'de bulunan bu baskıcı sistemin kadınları iş hayatından uzak tutmak için, tecavüzleri, yolsuzlukları örtbas etmek için gösterdikleri bu azmi kendi uzay teknolojilerini geliştirmek için, bilime ve bilim insanına verilen değeri artırarak beyin göçünü önlemek için göstermesini umut ediyorum.

Gelecek her zaman ümit doludur. Ne kadar kötü bir gün geçirirseniz geçirin içinizde her zaman yarın için bir umut vardır. Lakin Türkiye'de yaşıyorsanız durum pek de öyle değil. Gün geçtikçe artan tecavüzler, kadına yönelik şiddet, çocuk istismarı ve daha bir sürü cezasız kalan suçlar yüzünden yarınınız için pek de umutlu olamıyorsunuz.

Herkesi aynı düşünceye sahip olmaya zorlayan, ezberci, hayal gücümüzü körelten bu eğitim sistemini değiştirmedikçe, fizik kimya gibi temel bilimlere verilen önemi artırmadıkça, hukukun üstünlüğünü sağlamadıkça, insanlarımız farklılıkların güzel olduğunu ve bu farklılıklara saygı duymayı gerektiğini öğrenmedikçe ve barış ortamını sağlamadıkça Türkiye'de gelecekte pek umutlu olduğumu söyleyemeyeceğim.

Şu an içinde bulunduğumuz bu düzen bana mutsuzluk ve umutsuzluktan başka hiçbir şey vaat etmiyor. Bir kadın olarak tecavüze, tacize uğrama ya da şiddet görme korkusudur bu düzenin vaat ettiği. İşsiz kalma korkusudur. Lakin korkularımızın üzerine gitmeden onları yenebiliriz. Otoriter ve düşünmeyen, sorgulamayan ve hayal kurmayan bireyler yetiştirmek isteyen bu düzenin üzerine gideceğiz ve umutlarımızı yeşerteceğiz.

Güzel günler göreceğiz yeniden, güneşli günler.

Tutukluysan, Eğitim De Yok!

Anayasa Mahkemesi (AYM), cezaevlerinde tutuklu bulunan 70 bin öğrencinin eğitim ve öğrenim hakkını yok sayan bir karara imza attı. Yüksek mahkeme, tutuklu bir üniversite öğrencisinin, eğitimine cezaevinde devam edememesi ve merkezi sınavlara girememesi nedeniyle eğitim ve öğretim hakkının ihlal edildiği iddiasını kabul edilemez buldu.

AYM, "Kapalı ceza infaz kurumlarında bulunan mahpusların tam zamanlı eğitime erişimlerinin engellenmesi, başka bir ifadeyle cezaevinde tutuldukları süre zarfında tam zamanlı eğitim faaliyetlerine devam edememeleri Anayasanın 42. maddesinin birinci fıkrası kapsamında eğitim hakkından yoksun bırakılma olarak değerlendirilemez. Başvurucu; ALES, YDS, KPSS gibi merkezi sınavlara başvuru yapabilmemesine rağmen tutuklu olması nedeniyle giremediğini ifade etmiştir. Anayasanın 42. maddesinin devlete ceza infaz kurumlarında bulunan tutuklu ve hükümlülere eğitim öğretim imkanı sağlaması yönünde pozitif bir yükümlülük yüklediği de göz önünde bulundurulduğunda ceza infaz kurumlarında terör suçlarından tutuklu ve hükümlü olarak bulunan kişilerin merkezi sınavlara katılmalarına imkan tanıyıp tanımamak kanun koyucunun takdirinde olan bir husustur. Bu nedenle başvuru hakkını ihlal ettiğinden söz etme olanağı yoktur" dedi.

Cezaevlerinde 70 binin üzerinde tutsak öğrenci var...

ÇELİMSİZ LİRANIN ŞANLI YÜRÜYÜŞÜ!

KENAN KIZIL

İstatistiki veriler üstünde cambazca kalem oynatma ve matematikle hiç alakası olmayan, kendi icatları bir "matematik"le, bu verileri tersyüz etme konusunda işinin erbabı kimselerin oluşturduğu TÜİK adlı bir kurum yeni bir istatistiki veri yayınladı. Bu veriye göre "ülke ekonomisi yaklaşık %7" büyümüş!.. Başta, zekice düşünülmüş bir zayıf esprisi sanıldı. Fakat Maliye Bakanlığı da aynı telden çalınca, bunun bir esprisi olmadığı anlaşıldı. Böylece gülümsemelerin yerini başka şeyler aldı... Geçim sıkıntısı çeken milyonlar, bu güzel haber karşısında, mutlaka esaslı ve yüksek sesli yorumlar yapmıştır!..

İşin aslı, büyüme denen şey bisküvi paketinden ibaret. Çünkü büyümeye neden olan harcamalar çok büyük oranda tüketim ürünleri üretimine gitmiş. Yani milyarlar, yeni makinalara, gelişmiş teknik donanıma ve kurulan yeni fabrikalara değil, ekmeğe, şekere, ev eşyasına harcanmış.

Analitik düşünme yeteneği zayıf olan kimselerin ortak özelliklerinden başat olanı, kendilerini çok zeki sanmalarındır. TÜİK insan aklıyla kendince dalga çözmeye çalışıyor. Kendilerini çok zeki olduğunu düşünüyor olabilirler ama ortada olan şey berbat bir illüzyondan ibaret. Nüfusu artan bir ülkede tüketim ürünlerinin satışlarının artmasından daha doğal bir şey olur mu? Bu ekonomik büyüme değil, son iki ayda yaklaşık %30 değer kaybeden ve iyice cılızlaşan Türk lirasının kitlesel ölüm yürüyüşüdür. Kapitalizmdeki para-meta-para döngüsünün kırılmasıdır.

Tüketim ürünlerine giden para bu alanda üretim yapan firmalar ve aracı satış noktaları (market vb) tarafından yeniden üretime yönlendirilmek yerine, lira-döviz-banka kasası veya daha iribaz olanların yaptığı, lira-döviz-borsa gibi bir yola sokuluyor. İşte para-meta-para döngüsü de tam bu noktada kırılıyor. Borsa gibi spekülasyon alanlarına kaydırılan para üretim alanına geri dönmüyor. Böylesine bir ekonomik büyüme kelimenin her anlamında büyüme değil küçülmedir. Sistem açısından ise tıkanmadır. Spekülasyon alanına kayan para nedeniyle likidite akışkanlığı hızla düşer, Merkez Bankası çaresizce eline geçen her kağıt parçasını paraya çevirerek piyasaya sürer ancak bu geçici bir çözümdür. Sahaya sürülen bu şanlı Türk liracıklarından oluşan yeni taburcular, gıcır gıcır banknotlar yıpranma şansı dahi bulamadan hızla dövize çevrilerek banka kasalarında yığılmaya başlar. Merkez bankasının matbaalarından banka kasalarına olan bu akış liranın hüznünlü olmasa da içler acısı yolculuğudur. Bu kısa yolculukta daha kağıdı yıpranmadan değer kaybetmiştir!..

Dinci-faşizm kendini yırtsa da, vatan millet edebiyatı yapa dursa da, burjuvazi bu konuda hiç de duygusal, yurtsever, milliyetçi refleksler göstermez. Tersine burjuvalar, üretim araçları üretiminden kaçacağı için ithalat artar, bu ticari açığı, ticari açık da dış borcu arttırır, dış borç ise ülke parasının değerini düşürür. Bu kırılması çok zor olan, kısır bir döngüdür. Geçtiğimiz ay bu döngü bir tur attı ve bir ayda lira %25 ile %30 arası değer kaybına uğradı. Şimdi bu döngü ikinci turunda da görünen o ki sonuçları öncesinden daha ağır olacak. Daha şimdiden yüksek oranlı fiyat artışlarına şahit oluyoruz. Hatta resmi istatistiklerin aksine şu an ki durum yüksek enflasyonik durumdur.

Görüldüğü gibi, eldeki veriler bunun bir ekonomik kriz değil yıkım olduğunu, çöküş olduğunu gösteriyor. Peş peşe devasa fabrikaların kapandığını görüyoruz. Kapanan her büyük fabrika, organize sanayi bölgelerinin bel kemiği olan, fabrika ya da buna yakın üretim kapasitesi olan, üretim tesislerini de kendisiyle kapanmak zorunda bırakıyor. Kapanan her üretim alanı, işsizler ordusuna yeni neferlerin katıldığı anlamına geliyor. Bu, yaşam koşulları daha da kötüleşen emekçi kitlelerini sadece öfkelenmiyor, alım gücünün düşmesiyle hizmet sektörünü de vuruyor. Çoktandır zaten bel vermiş olan bu sektörden yıkımın çatırtıları geliyor. Kapanan mağazalar, şube sayısını azaltan kargo ve perakende şirketleri, kapılarında kilit vurarak binalarını satışa çıkaran özel okullar... Alım gücünün düşmesi hizmet sektörünü direkt vurur.

Hiçbir etik değere sahip olmayan burjuvazi, bu durumu fırsata çevirmekten geri durmuyor. Örneğin son günlerde sık sık fabrika yangınlarına şahit oluyoruz. Ekonomik kriz ve çöküşlerde fabrika yangınlarının artması bir tesadüf olamaz. Üretim alanından çekilen burjuvalar fabrikalarını ateşe veriyor. Bunu yaparak; vergi borçları ve tüm borçlarından kurtulmakla kalmıyor, işsiz kalan işçilere tazminat ödemekten de kurtuluyor. Yanan bu fabrikaların hepsi anonim şirket statüsündedir! A.Ş. burjuva hukuk dallarının bir çoğunda tüzel kişilik olarak tanımlanmıştır, onun tüm borçları ve hakları tüzel kişiliğiyle doğar ve ölür! Bir A.Ş. battığında yönetim kurulunun kasti davranışları ispatlanmadığı sürece alacaklıların açacakları davaların hiçbir anlamı yok. Çünkü, Temel hukuk, borçlar hukuku, çalışma ve iş hukuku, ticaret hukuku, icra iflas hukuku, kamu ve idare hukuku hatta ceza hukukunda bile burjuvazi bu hileli yolların yasal kılıfının en ince ayrıntısına kadar hesaplamıştır. Bu nedenle kılıfına uydurulmuş bir A.Ş'nin iflası mükemmel bir banka soygunundan elde edilen paranın yüz kat daha fazlasının kolayca çalınmasından başka bir şey değildir.

Şu ya da bu yolla burjuvazi elindeki son bir lirayı dahi dolara çevirip spekülasyon alanlarına yönelirken, dinci-faşizm kendini yırtıyor. Ama nafiye çarklar dönmüyor; dönmedikçe de cılız TL'nin kitlesel ölüm yürüyüşü, alevlerin yükseldiği bu fabrikaların içine doğru sürüyor. Bağırıp çağırarak insanları korkutabilir ama duran çarkları çevirmeye yetmez!

Ekonomik krizin faturasını emekçilerin ödediği tartışma götürmez bir gerçek. Ancak tarih çok defa göstermiştir ki, ekonomik çöküşle sokağa inen emekçiler, kapitalizmi yerle yeksan ettiğinde bu faturayı burjuvaziye ödetir, hem de tek seferde! Tüm yollar takındığında ve akacak başka mecralar kalmadığında su bendini yıkmak için harekete geçer.

Şimdi akacak başka mecra kalmadı. Ekonomik yıkım bir ayaklanmaya yol açacak kadar sarsıcı! Emekçilerin yaşam seviyesi kısa sürede büyük bir düşüş yaşadı. Şimdiye kadar bir ayakbağı olan ve tali sorunları çöze çöze ilerleme düşüncesi iflas etmiştir. Yıkımın sonuçları, tali sorunları çok geri plana düşürdü. Çünkü can alıcı sorun, tali sorunları unutturacak kadar yıkıcı hale geldi. Mesele ne sadece TL'nin değer kaybetmesi ne de basit bir ekonomik krizdir. Mesele küçük-burjuvazinin sandığı gibi OHAL de değildir. Zira OHAL ilanının esas nedeni zaten iç savaşın gidışı ve halkın dev gibi kabanar öfkesiydi.

Bunun itirafını da yaptılar zaten: "Biz her grevin karşısına OHAL'le çıktık". Emekçilerin bundan anlaması gereken şey en temel hak taleplerinin karşısına bile devlet zoruyla çıkarılan karşısına devrimci zor ile çıkmak gerektiğidir!..

Ey emekçiler! Biliniz ki; siz toplumun ezici çoğunluğunu oluşturuyorsunuz. Ve siz sokağa indiğinizde, hiç kimsenin yolunuzu kapatmaya gücü yetmeyecektir.

Bu bendi yıkmamanın zamanı geldi!..

KESK'li Emekçiler Taksim Tünel'de

Bundan sonra eylemlerini her hafta ayrı bir meydana yapmaya karar veren KHK ile işten atılmış olan kamu emekçileri, ilk eylemlerini 30 Haziran Cumartesi günü Taksim Tünel'de gerçekleştirdi.

Eylemlerinin 70. haftasında olan KESK'li emekçiler, 16.00'da "OHAL ve KHK'ler Gidecek İşimizi Geri Alacağız" pankartı açarak "Direne Direne Kazanacağız", "KHK'lar Gidecek Biz Kalacağız" sloganları attılar.

Grup adına açıklamayı KESK Dönem Sözcüsü Ata Esen yaptı ve tarihin en karanlık döneminden geçtiklerini söyledi. Açıklamada AKP ve MHP iktidar ortaklarının OHAL'i yaşamalarının her hücresine müdahale etmenin aracı haline getirdiklerini söyleyerek, "Türkiye'de kamu hizmeti 16 yıllık AKP hükümetleri yönetiminde partizanlaştı ve niteliksizleşti. Yandaşlık işe alınmanın ve göreve yükselmenin temel kriteri haline getirildi. Kamu çalışanları esnek çalışmaya mahkum edildi" denildi.

116 bin kamu emekçisinin hiçbir soruşturma ve mahkeme süreci olmadan ekmeğinden edildiğini aktaran Esen, hukukun en temel normlarının tepe taklak edildiği ve masumiyet karinesinin yok sayıldığını söyledi.

Açıklama "Bizler buradan bir kez daha haykırıyoruz, arkadaşlarımız işlerine geri dönene kadar KESK mücadeleyi bırakmayacak. KHK'larla hukuksuzca hedef alınan tüm arkadaşlarımızla dayanışmayı büyütürük sürdüreceğiz. İstanbul'un her alanına yurttaşlarımıza düzenli olarak seslenmeye devam edeceğiz" denilerek sloganlarla son buldu.

"Mücadeleden İhraç Olunmaz Ki!"

"Kadıköy, Kartal ve Bakırköy direnişleri bitirildiğinden beri kendimi gerçekten ihraç edilmiş hissediyorum. Ve buna sendikamın yetkili kurumlarının almış olduğu kararlar neden oluyor. Bugüne kadar direnişlerin varlığı bu hissi yaşamamı sağlıyordu. Mücadeleden ihraç olunmaz ki! (Maalesef sendikamız bizi mücadeleden de ihraç etti).Direnmek, umudu diri tutar. Yaşamın direniş ve insana verdiği umut!"

Bu sözler KHK ile ihraç edilmiş KESK'li bir emekçiye ait. Sözlerin sarf edilme nedeni ise, sendikamın 70 haftalık bir eylemi sonlandırması. Hem de bu eylemi sendikamın direncine karşı başlatan, sendika bürokratları tarafından yalnız bırakılan ihraç edilmiş emekçilerin rızasını almadan sonlandırdılar.

Bilindiği gibi KHK ile ihraçlar birçok kurumda ve birçok şehirde gerçekleşti. Yer yer bireysel yer yer ise grup olarak farklı eylemler sergilendi. Fakat yapılması gerekenin ve etkili olanın örgütlü ve güçlü eylemlilikler olduğunu herkes biliyordu. Topyekün bir karşı koyuşun olmaması, emekçilerden çok emekçilerin örgütü KESK'ten kaynaklanıyordu.

Konuyla ilgili daha önceki açıklamalarımızdan hatırlanacağı gibi bu durumun nedenlerini ve KESK'in içinde bulunduğu hali ve politikalarını dile getirmiştik. Neredeyse kuruluşunun ardından için için çürüyen, çürütülen bir örgüt haline geldi KESK. O günden bugüne geldiğimizde şunu açıklıkla söyleyebiliriz ki, bu çınarı için için çürüten reformizm ve sendikal bürokrasi, bugün KESK'i tamamen sarmış durumda. Hastalık tüm vücuda yayılmış. Bu yüzden baştan beri istemediği, sürekli önüne taş koyduğu, destek vermediği bu eylemi neden sonlandırdığını da anlayabiliyoruz. KESK, faşizme karşı ölü taklidi yapmakta kararlı.

Şimdi mücadeleden yana olan emekçilerin, eskisinden daha umutlu, daha güçlü ve daha fazla yan yana gelerek mücadelemeleri her zamankinden daha önemli. Ve şu gerçek asla unutulmamalı: ihraç edilmiş emekçilerin kazanımı burjuva hukukun lütfuyla değil, kendi mücadeleleriyle olacaktır.

Şimdi emekçilerin birlikte mücadele zamanı!

DEK (Devrimci Emekçi Komiteleri)

Bu Şiddete Son Verin

Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde sağlık çalışanlarına yönelik son bir haftada yaşanan şiddet olaylarına karşı, 23 Haziran günü iki saatlik iş bırakma eylemi yapıldı

Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde erişkin acilde intörn doktorun şiddete maruz kalması, beyin cerrahisi yoğun bakım bölümünde hayatını kaybeden hasta yakınlarının doktor ve hemşireleri kesici aletlerle tehdit ve darp ederek zorla hayatını kaybetmiş hastaya elektroşok yaptırması ve Ege Üniversitesi yönetiminin duyarsızlığı protesto edildi.

İzmir Tabip Odası ve SES İzmir Şubesi üyeleri, "Sağlık çalışanlarının can güvenliği yok" di-

yerek iki saatlik iş bırakma eylemi yaptı.

Eylemde konuşan İzmir Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyesi Fatih Sürenkök hastanelerin birer ticarethane, hastaların da müşteri haline geldiği sağlık sisteminde şiddetin arttığını vurgulayarak, "Asistanlar, hastanede şiddet olaylarının en çok yöneldiği kesimler

başında gelmektedir. Hatta orada bulunma amaçları eğitim almak olan intörn arkadaşlarımız dahi bu şiddetin muhatabı haline geldi. Adlarını üzülecek andığımız Ersin Arslanların, Kamil Furtunların ve şiddet kurbanı nice meslektaşlarımızın yanlarına yenileri eklenmesin diye bu şiddete bir an önce dur denilsin. Konuyla ilgili yasal düzenlemelerin bir an önce yapılmasını, sağlıkta şiddet yasa tasarısının bir an önce yürürlüğe konulmasını istiyoruz. İsteğimiz sağlıkta şiddetin sona ermesidir. Bu saatten sonra bir sağlık çalışanına daha şiddet uygulandığı takdirde o gün o iş yerinde iş bırakacağız. Görevimiz; can güvenliğimize ve meslek onurumuza sahip çıkmak olacak" dedi.

Tat Metal Çelik İşçileri Grevle Kazandı

Zonguldak Ereğli'de kurulu Tat Çelik fabrikasında çalışan işçiler toplu sözleşme sürecinde anlaşma sağlanamaması üzerine 20 Haziran günü greve çıktılar.

Yaklaşık 480 kişinin çalıştığı fabrikanın önünde toplanan işçiler 19 maddeden oluşan ücret ve ücrete bağlı maddeler üzerinde anlaşmaya varamadıklarını söyleyerek grevde olduklarını vurguladı. Asgari ücretle, ağır şartlarda çalıştığını söyleyen, Türk Metal'de örgütlü işçiler, fabrikanın önünde davul zurna eşliğinde halay çektiler.

Ve ertesi gün, Tat Metal Çelik ve Türk Metal Sendikası anlaşmaya vararak %35 zam verilmesi ile 11 maddede uzlaşıldı ve grev sona erdirildi.

70 Maden İşçisi Kendini Ocağa Kapattı

Amasra'da Hattat Holding'e ait madende, HEMA'nın DENFA taşeron şirketinde çalışan 70 maden işçisi işten atılınca kendilerini ocağa kilitleti.

27 Haziran günü maden işçileri yayımladıkları video ile başlattıkları eylemi duyurdular, "Biz Gömü Köyü HEMA kayuları yeraltı maden çıkarma işlemini yapan DENFA şirketinin çalışanlarıyız. Çok tehlikeli sınıfta sayılan işçileriz. Hayatımızı tehlikeye atarak çalışan işçiler olarak, işimizi zamanında yapmamıza rağmen maaşımızı alamıyoruz. Yapmış olduğumuz araştırmaya göre SGK sigorta primlerimizin de eksik yatırıldığını tespit ettik. Her gün ölümler buruna çalışırken hak ettiğimiz ücretlerin ödenmesini istiyoruz. Çalışmak için hazır olmamıza rağmen işi görmekten kaçınma hakkımızı kullanıyoruz. İş akıterimizin sonlandırılmasına ilişkin bilgi aldık. Biz bir yere gitmiyoruz" dediler.

Haiti'de İğne İşçilerine Polis Saldırısı

Haiti'de iğne üretimi ve ticaretinde çalışan işçiler, günlük asgari ücretlerini 4,75 dolardan 15 dolara çıkarmak için 1 yıldır protesto ve grevler yapıyor.

Yüzlerce Haitili işçi, 11 Haziran'da taleplerini Meclise sunmak için SONAPI Endüstri Parkı'nda yürümek istemiş, özel işyan polisi saldırarak onlarca işçiyi yaralamıştı. İşçilerin "izin" alarak yaptığı bu eylemde yönetim işyan polislerini çağırarak işçilere saldırmıştı.

İşçiler maaş zammı ve hükümetin söz verdiği toplu taşıma, sağlık sigortası ve toplu konutları talep ediyorlar.

Ulusal Haiti İşçileri Merkezi, bu vahşi saldırılar üzerine eylemleri şimdilik iptal etse de, protestoların devam edeceğini açıkladı.

Tekstil endüstrisi, Haiti'nin ihracatının yüzde 90'ını sağlıyor. Ve Haiti'de işsizlik de %75 civarında.

Uyum Market İşçileri Haklarını Arıyor

2018 Mart'ında Migros'un satın aldığı Uyum ve Makro Market mağazalarında çalışan işçilerin bir kısmı Migros'larda işe alınırken, büyük bir kısmı kıdem tazminatları ödenmeden işten çıkarıldı.

Tazminatsız işten atılan Uyum/Makro işçileri, 21 Haziran günü Nakliyat İş Sendikası ve Real Market işçileri ile birlikte Migros Genel Müdürlüğü önünde bir eylem yaptılar.

Pankartları ve dövizleri ile yürüyüş yaparak MİGROS Genel Müdürlüğü önüne gelen işçiler adına burada bir konuşma yapıldı.

İşçiler, Uyum markette çalışırken 2012 yılında tüm hakları ile Makro Marketlere devredildiklerini, 2017 Kasım ayında Makro Market'in konkordato ilan ettiğini, 2018 Mart ayında da Migros'un İstanbul'da 53, Tekirdağ'da 3 mağaza olmak üzere toplam 56 Uyum Market mağazasının tamamını ve Antalya'da bulunan 17 Makro Market mağazasını Makro Market AŞ'den satın aldığını söylediler.

İşçiler, Yaklaşık 1 ile 18 yıl arası çalışma süresi olan işçilere kıdem tazminatlarının ödenmediğini, verilen sözlerin tutulmadığını belirterek gasp edilen haklarını istedi işçiler.

Migros yöneticileri ile görüşme k isteyen işçilere "yetkili kimse yok" denildi. Bunun üzerine işçiler bir süre oturma eylemi yaptılar.

26 Haziran:

İşçiler, 26 Haziran günü Real Market işçileri ve Nakliyat İş Sendikası ile birlikte Beylikdüzü/Migros Mağ-

zası önünde bir eylem yaptılar.

Pankartları ve dövizleri ile yürüyüş yaparak Migros Mağazası önüne gelen işçiler sloganlarla ödemeleri yapmayan 5M Migros'a protesto ettiler.

Burada işçiler adına Hasan Mercanoğlu bir açıklama yaptı. Uyum ve Makro Marketlerin satış sürecini anlatılarak 1 ile 18 yıl arası çalışma süresi olan işçilerin kıdem tazminatlarının ödenmediğini, verilen sözlerin tutulmadığını belirterek gasp edilen haklarını Nakliyat-İş sendikasının sahiplenmesi ile birlikte mücadele ederek alacaklarını ve haklarını almaya kadar da mücadeleye devam edeceklerini vurguladılar.

Nakliyat İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu da söz alarak bir açıklama yaptı. Daha sonra kadın ve erkek işçiler söz alarak haklarının ödenmesi için ne gerekiyorsa yapacaklarını, mücadele edeceklerini söylediler.

Eylem sırasında sorunun çözümü ile ilgili olarak Migros yöneticileri ile görüşme talep edildi. İşçiler adına temsilci olarak 3 işçinin telefon numaraları Migros Yetkililerine iletilmek üzere verildi. İşçiler bir süre Migros Mağazası önünde oturma eylemi yaptılar.

Ardından Uyum Market işçileri Real Market işçileri ile birlikte Marmara Park AVM'nin içerisinde bulunan Media Markt mağazası önüne giderek birlikte eylem yaptılar.

Marmara Park AVM içerisinde sloganlarla yürüyüş yaparak Media Markt önüne gelen işçiler adına konuşmalar yapıldı ve işçiler sloganlarla bir süre beklediler.

Genç İşsizlik Üzerine

Türkiye'de işsizlik oranı her geçen gün daha da artıyor. Bunun da başını en genç işsizler çekiyor. Herhangi bir üniversiteden ya da bir kaç üniversiteden mezun olmak bile kar etmiyor. Diplomalarının hiçbir önemi olmadığı bu sisteme gençler de ayak uydurmaya çalışıyor. Eğitim zenginlere hizmet etmeye giden yolu açıyor. Üniversite bitiren gençler kendi alanlarında iş bulamayınca, hizmet sektörünün kapılarını zorluyorlar. Aslında herkesin rahatlıkla çalışabileceği yerler olan mağaza, market vb yerlerde üniversite diploması aranır hale gelmiş durumda. İşletme sahipleri işsizlik oranının fazlalığından kaynaklı, işe alacağı garson, satış danışmanı vb'ler için çitayı yükseltiyor. Üniversitelerde bölümler açık ama iş sahası yok. Bu da gençlerin karşısına bir handicap olarak çıkıyor. Buna çöküş aşamasını yaşayan kapitalizmin çelişkisi de diyebiliriz. "Bölüm var iş yok"...

Türlü türlü hayallerle yıllarca dirsek çürütüp, üniversite kazanıp, üniversiteyi bitiren gençler vasıfsız eleman olarak çalışıyor, çalışmak zorunda bırakılıyor. Mağaza, market gibi vb yerlerde hayallerini bir kenara bırakıp yaşamlarını idame ettirmek için düşük ücretlerle çalışıyorlar.

Peki kolay mı hizmet sektöründe çalışmak? Elbette ki değil! Hele de hayalleri yıkılmış, umduğunu bulamayan gençler için bu daha da zor. Bir mağazayı ele alalım. Sabah 9 akşam 9 çalışıyorsun, haftanın 7 günü 12 saat ayakta ve sürekli hareket halinde. Günlük 1 saat mola hakkın var ve bu da çalışma saatini 11 saate düşürüyor. Yani 1 saatlik bu mola ücretinden kesiliyor. Baştan yanlış olan bu koşullar bizleri sorgulamaya itiyor. Biz bu mola aynı gün çalışmaya devam edebilmek için veriyoruz ve ücreti kesiliyor. Aynı zamanda bu 1 saatlik vakti kendimize de ayırmıyoruz. Yine çalıştığımız yer için, çalışmaya devam edebilmek için kullanıyoruz. Ve bun-

ları sorgulayamıyoruz, çünkü sorgularsak işsiz ve "aç kalırız"...

Kadınsan sürekli bakımlı olmak zordur patronunun ürününü pazarlamak için. Gelen müşteri önce sana bakıp kalite kontrolü yapar. Sen düğünsen malın da kalitelidir. Böyle bir algı var. Yani bir ürünü pazarlamaya başlamadan önce, kendini öne çıkarman gerekiyor. Pazarlamaya kendinden başlıyorsun! Bunun onur kırıcı olduğunu düşünsen de başka şansın yok. Çünkü "çalışmazsan aç kalırsın".

Çalıştığımızda, bir işe sahip oldu-

ğaza, bir market veya fabrikalarda üretimde çalışan insanlar yaşamamızdan ne kadar tat alabiliyor? Gün bitiminde ailemizle, sevdiğimizle vakit geçirecek enerjiyi kendimizde bulamıyoruz. Eğer bize kalan bir kaç saatlik vakti bunlara ayırırsak ertesi gün çalışmamaktan korkuyoruz. Kendimizi eğitecek vakit bulamıyoruz. Kitap okuyamıyoruz. Ülkede yaşananları takip edemiyoruz. Tabiri caizse ot gibi yaşıyoruz. Bu yüzden de gerçeklere yüzümüzü dönemiyoruz. Bize dayatılan bu yaşamı sorgulayacak ne vaktimiz de bilincimiz oluşuyor. Yapılmak istenen tam da buyken, farkına varamıyoruz.

"Devlet liderlerinin" aklına seçimden önce, referandumdan referandum geliyoruz. Ülkemizin gençlerinin ne durumda olduğunu bildiklerini, fakat bilmezlikten geldiklerini bizlere verilen vaatlerden anlayıyoruz. "Gençlere iş garantisi" propagandaları boşuna değil. Gençlere "sözde" yönetimde söz hakkı oy kullandırılarak veriliyor. Ve bir süre sonra unutuluyor, bir kenara itiliyor.

Önce ruhumuzu doyurmamız gerekiyor. Ancak akşam kadar canın çıkana kadar çalışıyorsun ve yapabildiğin sadece evine gidip uyumak. Bütün gün mesainin bitmesini ve uyumayı hayal ediyorsun. Eğer daha iyi koşullarda ve mutlu olduğumuz işi yapabiliyor olsaydık hayallerimiz bu kadar sınırlı olmazdı. Gün içerisinde "müşteri memnuniyeti" için verilen çabalar seni yıpratıyor. Her gün yapılan mağaza içi "müşteriyi memnun etme" ve "ciro artırma" toplantıları senden bir gün öncesinden daha fazla performans beklentisi oluşturuyor. Başında akşama kadar duran patron yeniden yeniden bunları hatırlatıyor. Bunlar da önce insanın sınırlarını sonra da kendisini bozuyor. Sürekli bir ikileme yaşamaya başlıyoruz. Bu şekilde yaşamalı mıyım, yoksa işe devam edip sadece karnımı mı doyurmalıyım? Hangi sektör olursa olsun bir ma-

ğuzda da tok yaşadığımız söylenemez. Bizim bu sorunlarımızın çözümü kapitalist sistemdeki hükümet değişiklikleriyle değil, toplumsal bir devrimle çözülür ancak. Çürümüş bu kapitalist sistemde burjuva hükümetler bizi temsil edemez. Ezen ile ezilen arasındaki fark uçurumlaşmış durumda. Bu çıplak gözle görülür hale geldi. Biz gençler, genç işçiler, genç emekçiler sahte oy sandıklarına giderek geleceğimizi hazırlayamayız. Bizim geleceğimizi kendi ellerimizde. Yeni bir toplum kurmak zorundayız. Bu da biz genç proleterlerin örgütlü tavrıyla oluşur. En acil görevimiz burjuva hükümeti devirip, yerine proletaryanın iktidarını kurmaktır. Emeğini satmaktan başka hiç bir şeye sahip olmayan bizler bunu başarabiliriz. Toplumun ezilen sınıfı biz proleterler, bu toplumun en kararlı işe devam edip sadece karnımı mı doyurmalıyım? Hangi sektör olursa olsun bir ma-

KÜÇÜK BURJUVA DEVRİMCİLİĞİ DEMEK TUTARSIZLIK DEMEKTİR

İ.GEVAT ÇETİNER

Küçük burjuvazi bir yandan elindeki sermayeyi yitirerek işçileşme korkusuyla, bir yandan da ucundan tuttuğu sermaye dünyasında serpilip boy atma umuduyla yaşar her daim. Bu durum, küçük burjuvazide kendine has bir karakter ve düşünme tarzı oluşmasına neden olur.

Bu karakter ve düşünme biçimini çözümlediğimizde, bir çok ayırt edici özellik saptamak mümkündür. Tüm bu özellikleri tek bir ortak payda da toplamamız gerekse, şüphesiz ki bu, çelişki-tutarsızlık olur. Küçük burjuvazi, yaşayan çelişkinin ta kendisidir.

Tüm ömrünü, proleterleşme ile büyük burjuva olma arasında git gellerle geçirmek zorunda kalışı, küçük burjuvazinin duygu, düşünce, davranışlarının tutarsız-çelişkili olmasına neden olur. Bu durum, doğal olarak onun siyaset yapma tarzının ve siyasetinin de temel özelliklerinden biri haline gelir. Bu yüzden tutarsızlık-çelişki küçük burjuva devrimciliğinin alametifarikasıdır dersek, durumu abartmış olmayız.

Tutarsızlıklar-çelişkiler üzerine yükselen bir siyasal çizginin inandırıcılığı olmayacağı ise açıktır. Bu yüzden küçük burjuva devrimciliği çelişkiler-tutarsızlıklarla daha politik çizgisini gizleyebilmek için büyük bir gayret ortaya koyar. Strateji taktik ilişkisinden, mücadelede esas ve tali olanlardan bahsedebiliriz; olmadı dünya devrim deneyimlerinin şahitliğine koşar, Marx'tan Lenin'e kadar baş vurmadık kimseyi bırakmaz. Bağlamından koparıp koparmadığına bakmaksızın, işine yarayacak cümleler arar durur. Tüm çabasına rağmen bulamazsa uydurmaktan, çarpıtmaktan da geri durmaz. Devrimci kitlelerin, işçi ve emekçilerin sınıfsız-sömürsüz bir yaşam mücadelelerinin yüzyıllık devasa birikimine hakim olmasının imkansızlığına sığınmaya çalışır.

Ama dedik ya, küçük burjuvazi yaşayan çelişkidir diye tüm can canlı laflara rağmen bu gerçekliğin kurbanı olmaktan kurtulamaz. Her adımında çelişkiye-tutarsızlığa düşme yıllar boyunca öylesine birikir ve devasa boyutlara varır ki, artık bunlar, süslü lafların ateşli söylevlerin arkasına gizlenemeyecek kadar büyük dağlar haline gelmiş olur. Ve kendi ayaklarına ha bire dolanıverir. Bir örnek.

Bir küçük burjuva siyasi hareket (ki aslında tümünün fikridir) Türkiye'nin içinde bulunduğu durumla şöyle ifade ediyor.

"Kitlelerin hoşnutsuzluk ve öfkesinin dışı vurumu olan devrimci dalga/hareket, kurulan korku imparatorluğu nedeniyle geri çekilerek sindirilmiş durumdadır. Devrimci durum mevcut olmakla birlikte, devrimci dalgayı vuracak kadar uygun değildir. Zira kitleler faşist şiddetle bastırılıp sindirilmiş, korku altına alınarak özelemleri engellenmiştir."

Yani ne diyor küçük burjuva devrimcimiz; devrimci durum var, lakin baskı o kadar yoğun ki kitleler sinmiş, dolayısıyla öfke ve hoşnutsuzluklarını dışı vuramıyorlar! Devrimci durumdan bahsedip, kitlelerin sinmişliğinden bahsetmek, başlı başına bir tutarsızlık. Ama işin bu yanında değiliz şimdi. Ortalama solun çelişki-tutarsızlıkta ulaştığı nokta bunun çok ötesinde. Bakın cümlelerin devamını nasıl getiriyor.

"Dolayısıyla tespiti şöyle yapabiliriz; devrimci dalga düşük ve geri çekilmiş, buna bağlı olarak devrimci durumda eksiklikler barındıracak, tam uygun değildir".

Nasıl ama!.. Bir önceki cümle "devrimci durum mevcuttur", sonra aynı cümle içinde yeteri kadar "uygun değildir", bir sonraki cümle "devrimci durum... ama uygun değildir". Dedik ya küçük burjuvazi tepeden turnağa tutarsızlıktır diye. Bakın, aynı cümlelerin devamı nasıl:

"Buradan hareketle denilebilir ki, devrimci durum şartları esasta uygun olmakla birlikte, sübjektif şartlar itibarıyla uygun şartlar mevcut değildir."

Peki şimdi nasıl oldu? "Devrimci durum mevcuttur"... "uygun değildir"... "devrimci durum tam uygun değildir"... "devrimci durum şartları esasta uygundur"... İnsanım içinden, hadi ne olur bir karar ver demek geliyor değil mi.

Tarih, kısa tarih halini alınca, küçük burjuvazinin de çelişkiden çelişkiye yuvarlanması bu kadar hızlı oluyor işte. Kendi kendini inkar etmesi için değil bir kaç ay geçmesi, bir kaç dakika geçmesi yeterli de artıyor bile. Tek bir paragrafın içinde tüm bunları becerebiliyor.

Bu örneği niye verdik? Çünkü ortalama solun tutarsızlıkları o noktaya vardı ki, bunların anlaşılabilmesi için, marksist teorinin derinliğince bilinmesine ihtiyaç dahi olmadığını göstermek istedik. Sadece dikkat yeterli. Yazılanlara, söylenenlere, yapılanlara sadece dikkat etmek bile, birçok tutarsızlığın görülmesine fazlasıyla yetecektir. Başta işçi sınıfı olmak üzere, sınıfsız-sömürsüz bir yaşam arzulayan herkes, amaçlarına ulaşmak istiyorlarsa, bu dikkatli göstermeleri gerektiğini de bilmelidirler.

Küçük burjuva devrimciliğinin tutarsızlıklarını-çelişkilerini gizleyebilmek için başvurduğu en vahim yol ise, bilimsel sosyalizmin kurucularının, önderlerinin sözlerini çarpıtmak daha açık ifade ile değiştirmek. Bunu da somutlayalım. Fakat bu sefer, bu işi yapanın künyesini vermek gerekiyor. Çünkü burada yapılan bilinçli olarak Lenin'in sözlerinin değiştirilmesi. Dolayısıyla, yapının adını başkalarını zan altında bırakmamak için anmak gerekiyor. Yeniden belirtelim, biz yapılan şeyi tanımlama derdinde değiliz. İsteyen istediği gibi tanımlasın. Bizi ilgilendiren, küçük burjuva anlayışın kendi tutarsızlığını saklamak için, işi hangi noktaya vardi-rabileceğini göstermek.

Lenin, Ekim Devriminin dördüncü yıldönümü üzerine bir makale kaleme alıyor. İnter Yayınlarından çıkan Seçme Eserler Cilt 6, Sayfa 517'de bu makale var. Orada şöyle bir cümle yer alıyor; "Bizim bu noktada marksizmi doğru bir şekilde değerlendirdiğimiz, dört yıl içinde bütünüyle ve tamamıyla doğrulanmıştır".

Bu cümle Kızılbayrak tarafından önce şu hale getiriliyor: "Geride bıraktığımız dört yıl, bu konuda marksizmi doğru kavradığımızı, geçmiş devrimlerin tecrübelerini bütünüyle doğru değerlendirdiğimizi göstermiştir."

Lenin'in kurduğu cümleden "bütünüyle ve tamamıyla" kısmının çıkarılması ile bambaşka anlama gelen bir cümle elde edilmiş. Nedenlerini, bu iki cümle arasındaki derin anlam farkını öğrenmek isteyenler, Taylan Işık'ın Reformizmin Eleştirisi kitabına bakabilir. Başta da dediğimiz gibi, biz işin bu yanı ile ilgili değiliz. Biz çok açık olan ve politik bir birikim de gerektirmeyen şeye dikkat çekmek istiyoruz. Alenen, ağızdan yapılan şey, sadece okur yazar olan birinin dahi fark edeceği şey, Lenin'e ait olmayan bir siyasal belirlemenin ona aitmiş gibi gösterilmeye çalışılmasına dikkat çekmek istiyoruz.

Bu tahriyat dahi ortalama solcumuza yetmemiş olacak ki, aynı cümleyi kastederek, Lenin'in şöyle dediğini iddia ediyor: "Devrim temel noktalar üzerinden bizi doğruladı, bizim marksizmi doğru kavradığımızı gösterdi" Lenin böyle diyor mu!

Belli ki, Lenin'le anlaşamadığı yerler var, Lenin'e bütünüyle ve tamamıyla değil de temel noktalarda katılıyor ortalama solcumuz. Elbette olabilir. Lenin'in her söylediği mutlak doğrudur diye Bir şey olabilir mi? Olamaz. Biri çıkar yanlışlarını kanıtlar ve herkes bunu görür. Ama ortalama solcumuz tam bir küçük burjuva gibi davranıyor. Lenin'e ağızdan karşı çıkmayı göze alamadığı için arkadan doluyor. Ve en kötü yola tenezzül ediyor: Siyasal değerlendirmelerinde tahriyat yapmaya. Ve yine görüldüğü üzere, bunu anlayabilmek için, okur yazar olmak yeter de artar. Sadece ve sadece sorgulayıcı olmak, Lenin böyle demiş mi diye, genel kabul gören bir kaynağa bakmak yeterli.

Başta dönerek tekrarlayalım. Küçük burjuva devrimciliği çelişkiler-tutarsızlıklar yumağıdır. İçinden geçtiğimiz iç-savaş sürecinin yoğunluğu, çelişkilerin-tutarsızlıkların alabildiğine yoğunlaşmasına neden oluyor. Ve bu herkes tarafından fark edilebilirlik durumu yaratıyor. Hiç şüphesiz ki leninistler bu tutarsızlıkları teşhir edip devrimci kitlelere göstermekle yükümlüdürler. Ama en az bunun kadar önemli olan bir yükümlülükleri daha vardır. Başta işçi sınıfı olmak üzere, devrim arzulayan herkese; amaçlarına ulaşmak istiyorsa, küçük burjuva devrimciliğinin farkına varıp tavrı almak sorumluluğunun kendilerine ait olduğunu bilmelidir. Devrim yapacak bir halk ve devrime önderlik edecek olan proletarya, bu sorumluluğundan kaçınmaz, kaçınmamalıdır.

Bu sadece gerçek, tutarlı devrimci partinin etrafında toparlanıp bir devrim gücü yaratabilmek, toplumsal devrimi başarabilmek için değil, aynı zamanda zafer kazanan devrimin kazanımlarını koruyup geliştirmek ve nihai amaca yani sınıfsız sömürsüz topluma varabilmek için gereklidir.

YÜRÜ BİLDİĞİN YOLDAN

ALİ VAROL GÜNAL

Seçimlerin sonuçlanmasıyla birlikte, "bile bile lades" olanlarda öyle karamsar bir ruh hali oluşmuş durumda ki, sormayın gitsin! Anlaşılan o ki, HDP'nin barajı aşması da yaralara merhem olamamış, "züğürt tesellisi" olmaktan ileri gidememiş. En kötüsü ise, bundan sonra olabileceklere ilişkin kaygılı bekleştir.

Daha şimdiden sosyal medyayı "müstahaktır bu halka" paylaşmaları sarmış durumda. Muharrem İnce'nin mitingine katılan kalabalıklarla umutlananlar, İnce'nin bir mesajla onları terk etmesinden sonra aynı hızla karamsarlığın çukuruna yuvarlandılar. Ortalık yine Aziz Nesin'in "bu halkın %70'i aptaldır" sözünün yinelenmesinden ya da J.J. Rousseau'nun "her halk, layık olduğu şekilde yönetilir" sözünün hatırlatılmasından geçilmiyor. Seçimlerle bir şeylerin değişebileceğine inananların, "parlamentar hayaller" peşinde dolananların kaçınılmaz yazgısıdır bu. Bin bir hile ve kumpasla manipüle edilen seçimlerden çıkacak sonuçlardan medet ummak, ölmüş eşiği tekmeleyerek canlanacağını düşünmekten başka bir anlama gelmiyorken, hep aynı şeyleri yapıp farklı sonuçlar almayı bekleyen insanların düştüğü duruma düşmek ne anlama geliyor acaba? Bu soruya cevap vermek için de herhalde bir Einstein olmak gerekmiyor!

Seçim sonuçları, kesinlikle insanların bu sistemden memnun oldukları, bu sistemle ve bu yöneticilerle yönetilmek istedikleri anlamına gelmiyor. Dün meydanlara akan büyük kitlelerin bilincinde, dinci faşist iktidara bakışında bu gün bir şey değişmiş değil. Bir hayal kırıklığı varsa, bunun müsebbibi, kitlelere dinci faşist iktidarın sandıkla gidebileceğini söyleyen; kitleleri buna inandıran sosyal reformistlerdir, oportünistlerdir, küçük burjuva sosyalistlerdir. Ama onların yol açtığı bu hayal kırıklığının kitlelerde yarattığı tahribatın etkisi uzun sürmeyecek.

Böyle olmayacağını eşikte bekleyen büyük ekonomik krizin sonuçları hane halkına yansıtıkça daha iyi göreceğiz. Enflasyonun artış hızı, kurların şimdilik düşmüş gibi görünen ateşinin fazla uzak olmayan bir gelecekte yeniden yükselişe geçecek oluşu, kredi kartı faizlerinin ve diğer faizlerin hızla artıyor oluşu, kapıdaki vergi ve zamlar; yani hepimizin bildiği ve gündelik yaşamımızı doğrudan etkileyen ekonomik kriz derinleştikçe kitleler, "gerçeklerin çözüne hoş geldiniz" mottosuyla karşılaşıyorlar ve o zaman çözümü, parlamentoda ve düzen partilerinde değil, başka bir yerde arayacaklar.

Şimdi dinci faşizme, tekelci sermayeye kin ve nefretle yüklü milyonlar, geride bıraktığımız süreçte kimin ne dediğine bakacak ve notunu verecekler. Sosyal reformist partilerden oportünistlere, oradan her türlü küçük burjuva sosyalistlere kadar, hepsi CHP'nin kuyruğunda 24 Haziran'ı kurtuluş olarak gördüler ve emekçi sınıflara, Kürt halkına, yoksullara böyle gösterdiler.

Bunlar 24 Haziran seçimlerine özel anlamlar (hatta "demokratik devrim" vb gibi uç anlamlar) yüklediler. Leninistler, bu koroja hiçbir zaman dahil olmadılar. Aksine, yüreğinin sesinin eksik olduğu bu çok sesli koronun devrimin toplumsal güçlerini aldatmaktan başka bir şey yapmadığını güçleri yettiğince ortaya koydular. O yüzden şimdi onların kapıldığı umutsuzluk ve karamsarlığın zerresi Leninistlerde yok. Lenin'in o ünlü sözünü burada bir kez daha hatırlatmakta fayda var: "Umutsuzluk ve karamsarlık, yıkımın nedenlerini kavrayamayan, çıkış yolu göremeyen, mücadele yeteneğini kaybetmiş olanlara ait bir sorundur."

Elbette devrim, tek boyutlu, tek bir an'a sıkıştırılmış bir eylem olarak ortaya çıkmayacak. Devrim mücadelesinin uzun erimli bir mücadele olduğunu, devrim yolunun engellerle dolu, inişli-çıkışlı bir yol olduğunu bir an için bile akıldan çıkarmamalı. Bu bakış açısına sahip olmayanların, burjuva sınıfla uzlaşma arayışı içinde olanların umutsuzluk ve karamsarlık gibi yıkıcı duygulara kapılmaları kaçınılmaz.

Şimdi Leninistlerin görevlerine dört elle sarılmaları zamanı. Hiç kuşku yok, bu görevlerin başında örgütlenmek geliyor. Nerede olursak olalım, ne iş yapıyor olursak olalım, öncelikli işimiz ve görevimiz örgütlenmek olmalı. Doğruluğu yaşam tarafından defalarca ortaya konan Leninist politikalar ve sloganlar bu faaliyette en büyük silahımızdır. Bu politika ve sloganları kitlelere, gençliğe götürmek yaşamsal önemdedir.

Leninistlerin devrimci ideoloji ve politikalarını günlük yaşama yansıtılmalarının yolu buradan geçiyor. Şimdi her birimizin bütün faaliyetlerini ve günlük yaşamlarını buna göre düzenlemesi gerekiyor. fabrikalarda, atölyelerde, gecekondularda, köylerde, üniversitelerde etkili olmalıyız.

Gazete dağıtımdan, gazeteye haber yapmaya kadar, eylem örgütlemekten insan örgütlemeye, kadro yetiştirmeye kadar, yazı yazmaktan ajitasyon ve propagandaya kadar her işi kendi işimiz olarak görmeli, başkalarının yapıp yapmadığına bakmadan, tam bir özdisiplinle ve Stalin'in deyişiyle, "amerikan pratikçiliğiyle" işe girişmeliyiz.

Devrim, nasıl ki tek boyutlu, tek zamanlı bir eylem değilse, örgütlenmek de tekdüze bir eylem değildir. Enerjiyi doğru yerde, doğru insanlara ve doğru yönde kullanmak gerekir. İnatla ve sabırla, asla yılmınlığa ve karamsarlığa düşmeden, bugün yaptığımız günlük küçük işlerin bile (örneğin telefonla bir insanı arayıp "merhaba" demenin bile) yarının büyük sıçramalarını yaratacağımızı bilerek emek vermek gerekiyor.

Nazım'ın Küba'da duyduğu ve tekrar tekrar söylemeyi çok sevdiği sözlerle bitirelim:

Somos sosyalistas, palante, palante... Biz sosyalistiz, (durmak yok) ileri, ileri...

Sıfır Tolerans: İnsanlık Adına Büyük Utanç

ABD'nin uygulamaya başladığı göçmen politikaları, artık vahşet denilecek sınırlara ulaşıyor. Son yıllarda göçü durdurmak için Meksika sınırına duvar örmeye başlayan ABD, bu defa da yakalanan göçmenleri çocuklarından ayırarak sınır dışı ediyor.

ABD-Meksika sınırında sadece Mart-Nisan aylarında 2342 göçmen çocuk anne ve babalarından ayrılmak zorunda kaldı.

Ebeveynleri ülkeye yasa dışı girdikleri gerekçesiyle yargılanmayı beklerken, çocuklar başka yerlere götürülüyor.

Trump'ın göçmenlere karşı "sıfır tolerans" uygulamasına göre eskiden kaçak ya da yasal yolla ABD'ye gelip sığınma başvurusu yapanlar sivil mahkemelerin kararını beklerken, şimdi "federal suçlu" sayılıyorlar ve federal mahkemelere gönderiliyorlar. Çocuklar ise federal hapishanelere gönderilemeyecekleri için önce sınır devriye karakollarında tutuluyor, sonra da sığınma merkezlerine gönderiliyorlar.

İnsanlar, ailelerinden ayrılan bu çocukların zorlu koşullarda beklemek zorunda kaldığını ve ikinci bir travma yaşadığını söylüyor.

Bu gerçekler, bir kampta onlarca çocuğun tel örgülerle ayrılmış kafeslerde tutulduğunu gösteren fotoğrafların yayılmasıyla ortaya çıkmıştı ve dünya çapında tepkilere yol açmıştı. Yayınlanan bir ses kaydında ise görevlilere anne ve babalarını görmek istediklerini söyleyen çocukların ağlamaları ve haykırışları duyuluyordu. Kampları görenler, küçük bebekler de dahil olmak üzere çocukların jiletli tellerle çevrili binalarda, beton zeminlerde ve kafeslerde kaldığını fotoğraflıyor ve videolar yayımlıyorlar. Halkın şiddetli tepkisiyle karşılaşılan Trump yönetimi 20 Haziran'da ebeveynlerin ve çocukların artık ayrılmayacağını söyleyerek bir yürütme emri çıkardı, ancak buna dair bir girişimde bulunmadı. Kararnameye göre çocuklar aileleri ile birlikte hapsedilecekler...

Aralarında Washington, Kaliforniya ve New York'un da bulunduğu 17 eyaletten savcılar ABD Başkanı Donald Trump yönetimine bu kararname nedeniyle dava açtı; Trump'ın göçmen politikasının ABD Anayasası'ndaki eşit hak, federal iltica ve statü haklarını ihlal ettiği savunuldu. Bazı yargıçlar görülen davalarda 5 yaş altı çocukların 14 gün içinde, büyük olanların da 30 gün içinde ailelerine teslim edilmesi kararı verdi, bir savcı da gelecekteki aile ayırmalarına karşı ülke genelinde mahkeme emri çıkardı. Ancak bu kararın eyaletlerin açtığı davaları nasıl etkileyeceği henüz belli değil.

ABD Başkan Yardımcısı Mike Pence

ise ABD'ye yasa dışı şekilde girmek isteyen göçmenleri "çocuklarınızın hayatını riske sokmayın" diyerek çocuklarıyla tehdit ediyor. Ülke genelinde 11.800 çocuk göçmen merkezlerinde tutuluyor.

11 Eylül saldırılarının yaşanmasının ardından ABD'nin faşist bir ülke olduğunu söylemiştik. Yaşanan her gelişme, Amerika'nın "rüyalar ülkesi" değil; yaşanan baskı, terör, yoksulluk ve ırkçılıkla faşist bir ülke olduğunu gösterdi.

Elbette bu Amerikan halkları faşist ve gericidir anlamına gelmiyor. ABD'nin kuruluşundan bugüne, Rosa Parklardan Rosenbergler, New York'ta katledilen doküma işçisi kadınlara, 1 Mayıs'ı yaratan Parsons'lara Amerikan halkının boyun eğmez mücadelesini unutmamak gerekiyor. Ve bugün de

Amerikan halkı göçmen karşıtı yasalara, ailesinden koparılan çocuklara karşı eylemde.

29 Haziran günü, ABD yönetiminin göçmen politikasını ve kayıt dışı göçmenlerin Meksika sınırında çocuklarından ayrılması, Washington'da Hart Senato Ofisi binası içinde protesto edildi. Oturma eylemi yapan, aralarında 71 yaşındaki Susan Sarandon ve Demokrat Temsilciler Meclisi üyesi Pramila Jayapal'ın da bulunduğu 630 kadın gözaltına alındı.

Eylemde kadınlar Melania Trump'ın göçmen çocukların tutulduğu tesise giderken

giydiği "Gerçekten umursamıyorum, ya sen" yazılı cekete atıf yaparak "Umursuyoruz" sloganları attı, #FamiliesBelongTogether (Aileler Birbirine Aittir) pankartları taşıdı. Kadınlar, açık denizlerde kurtarılan sığınmacılara ilk yardım müdahalesinde verilen acil yardım battaniyelerini de eylemde hazır bulundurdu.

Amerikalı Workers World Party de "Göçmen çocukları aileleriyle yeniden birleştirmek yeterli olacak mı?" diyor ve soruyor: "Güney sınırındaki krize karşı bu hareket Afrika, Asya ve Ortadoğu'dan gelen göçmenlerle de dayanışma sergileyecek mi?"

Ve "İşte bu yüzden bu tarihi noktada sorulmalıdır: Sınırdaki mevcut kriz işçi sınıfının her kesimini zafere kadar mücadeleye devam ettirebilir mi? Bu sadece göçmenler için değil, hepimiz için bir kazanç olurdu" diyerek Kuzey Üçgeni (El Salvador, Honduras ve Guatemala)'nden insanları kaçırarak Pentagon ve onun yozlaşmış hükümetleri desteklemesiyle, ülkelerin zenginliklerinin sömürmesiyle oluştuğunu, bu devam ettiği müddetçe de bu kaçışların süreceğini söylüyor.

"Bu büyük insani ve politik kriz, insanlara ve gezegene zarar veren küresel ekonomik krizden kaynaklanıyor" diyen WWP, uygulanan tüm taktiklerin Nazi Almanyasına doğru gidildiğini gösterdiğini söylüyor.

Bu esnada ABD göçmenler için askeri tesislerde barınma tesisleri inşa etmeye başladı. Bu da "inşaat akbabaları"nın işine yarıyor.

Devam ediyor Amerika'daki yoldaşlarımız: "Yoldaş Fidel Castro bir zamanlar faşizmin ABD'de asla tutmayacağına inandığını söyledi. Bu ülkenin halkına büyük bir güven duygusu vardı. (...) Umuyoruz ki yalnızca sınırdaki bu faşist uygulamaları durdurmakla kalmayıp, kapitalizmi bir kez ve her şey için sonlandırmaya kadar gidebiliriz."

Sivas'ı Unutturmayacağız

Sivas Katliamının 25. yıldönümü... Katliamın yıldönümünde yine Sivas'tayız... 25 sene önce büyük bir coşkuyla toplanan kalabalıklar yine orada... Bu defa büyük bir öfkeyle...

Sabahın erken saatlerinde sadece Türkiye'den değil, Avrupa'dan da gelen Aleviler, devrimci ve demokratlar, katledilenlerin yakınları Seyrantepe Cemevi önünde toplanmaya başladılar. Mücadele Birliği olarak biz de "Faşizme Karşı Çözüm Halk İktidarı" pankartı ile sabahın ilk saatlerinden itibaren yerimizi aldık.

Saatler 10.30'a gelirken kortejler oluşturuldu ve Mevlana Caddesi üzerinden Madımak Otelinin önüne pankartlar, dövizler, resimler ve sloganlarla yürüyüş başladı. "Sivas'ı Unutma Unutturma", "Sivas'ın Hesabı Sorulacak", "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta" sloganları sık sık atıldı yürüyüş boyunca.

Otelin önüne ulaşıldığında, anma programı saygı duruşu ile başladı. Bu esnada aile fertleri ellerindeki fotoğrafları ve kararfilleri otel binasının önüne

bıraktı. Daha sonra yakılarak katledilenlerin isimleri okunarak "Burada" diye haykırıldı. İlk konuşmayı PSAKD Genel Başkanı Gani Kaplan yaptı. Madımak Otelinin yangınının hala içlerinde devam ettiğini vurgulayan Kaplan, katliamın hala aydınlatılmadığını hatırlattı.

Alevi dernekleri adına ortak basın açıklamasını Alevi Bektaşî Federasyonu Genel Başkanı Hüseyin Güzelgül okudu.

Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu Genel Başkanı Hüseyin Mat da Eski Madımak Otelinin müze olmasını, Alevi ve

Alevi dostlarının istediğini söyledi, "Vicdan sahibi olan herkes burası 'utanç müzesi' olsun istiyor ama hala burası utanç müzesi olmuyor. Sonuna kadar, burası utanç müzesi olana kadar biz buradan ayrılmayacağız ve burası utanç müzesi olacak" dedi.

Yapılan konuşmaların ardından anma programı, semah dönülerek sona erdi. Kitle yine sloganlarını haykırarak aynı güzergah üzerinden geri döndü...

SINIFLARÜSTÜ SİYASET OLMAZ

Bu makalede yanıtını arayacağımız soru şudur: Erdoğan'ın gidip İnce'nin gelmesi ne anlama gelir?

Siyaset sınıf çıkarlarından bağımsız olmaz, haliyle sınıflarüstü siyaset olmaz. O halde her bir sınıf ve onların siyasetlerini yürüten partiler açısından ayrı ayrı bu sorunun karşılığını arayalım.

Dünyanın emperyalist patronları ve onların Türkiye'deki işbirlikçileri olan tekeli sermaye grupları açısından önemli olan, kendi mutlak egemenliklerini devam ettirmektedir. Bunu bugüne kadar Erdoğan eliyle tam da istedikleri gibi yürütüldü. Bugün de halen daha Erdoğan'ı destekliyorlar. İki hafta önceki faiz artırımlarında da görüldüğü üzere Erdoğan, son dönemde bazı mızıldanmalarda bulunsada da, son tahlilde efendilerine sadıktır. Sızlanmaları da aslında efendilere kafa tutma değil, etrafında palazlandığı ve çeride sırtını dayadığı yeniyetme inşaat ve ticaret sermayesini yutturmamak içindi, ama artık onların ruhuna fatiha okumaktan başka bir şey gelmez elinden. “Tek adam”lıkla nam salmış Erdoğan, emperyalist patronların karşısında kendi Merkez Bankası'na bile laf geçiremiyor.

Erdoğan'ın seçimleri kazanmasına dünyanın efendilerinin hiçbir itirazı olmayacak. Eğer halkın da bir itirazı olmaz ise, sırayla tebrik edecekler ve işlerine bakacaklar. Sonraki aşama, hiç kuşkusuz, ekonomik iflasın ilanı, IMF eliyle yürütülecek “kurtarma programı”nın imzalanması ve görülmemiş bir yıkım olacak.

Seçimleri Erdoğan'ın (tabii ki hileyle) kazanmasına halkın itiraz etmesi durumunda -ki bu itiraz yerel protestolardan genel ayaklanmalara kadar türlü biçimler alabilir- emperyalist patronlar ve yerli işbirlikçileri için B planı olarak İnce, pekala makul bir çözüm olabilir. Ama dikkat edilsin, Erdoğan'ın İnce ile değiştirilmesi, tekeli sermaye açısından, seçimlerin doğal sonucu olarak değil, ancak işlerin kontrolden çıkması, olayların düzen dışına çıkma eğilimi göstermesi yani kısacası bir devrim tehlikesi karşısında gündeme gelebilir. Onlar açık ki Erdoğan'la devam etmek istiyorlar. Ama bunu zorlamanın onlara pahalıya mal olabileceğini gördükleri noktada, at değiştirebilirler. Niye bunu yaparlar? Özgürlükler gelsin, diktatörden hesap sorulsun falan diye değil elbette. Esas olanı, yani ekonomik ve politik iktidarlarını sağlama almak için.

Burada durup, gözü “Erdoğan diktasından kurtulmak”tan ötesini görmeyenler için bir vurgu yapalım. Şayet Erdoğan'dan kurtuluncaksa bile, bu, parlamenter budalalıkların, seçim sandıklarının veya genel olarak barışçıl çabaların değil, devrim tehlikesi barındıran kalkışmaların sonucu olabilir.

Emperyalist patronlar ve yerli işbirlikçileri, at değiştirecekler de aynı yolu izleyecekler: tam ilhak

Emperyalist patronlar ve yerli işbirlikçileri, at değiştirecekler de aynı yolu izleyecekler: tam ilhak yolu. İnce, bu konuda efendilerine gereken güvenceyi verdi bile; ekonomiyi işin ehli kişilere bırakacağını ve Merkez Bankası'nın işlerine burnunu sokmayacağını, marifetmiş gibi, ilan etti. Şayet günün birinde devlet kuşu kafasına konarsa, IMF'ye teslim anlaşmasını soldan da destek alan yeni bir cumhurbaşkanı eliyle yürütmek, emperyalist patronlar için işin özellikle eğlenceli yanı olacaktır

yolu. İnce, bu konuda efendilerine gereken güvenceyi verdi bile; ekonomiyi işin ehli kişilere bırakacağını ve Merkez Bankası'nın işlerine burnunu sokmayacağını, marifetmiş gibi, ilan etti. Şayet günün birinde devlet kuşu kafasına konarsa, IMF'ye teslim anlaşmasını soldan da destek alan yeni bir cumhurbaşkanı eliyle yürütmek, emperyalist patronlar için işin özellikle eğlenceli yanı olacaktır (Yunanistan'daki Siriza örneği hatırlansın, üstelik Siriza'nın bizdeki CHP'ye değil de HDP'ye denk düştüğü hesaplınsın).

Ama öte yandan, zaten üst üste defalarca darbelemiş, tasfiyelerden geçirilip zayıflamış devlet organlarının, yeni bir hükümet değişikliğiyle bir kere daha tasfiyeden geçirilmesi, içeride ve dışarıda sert bir savaş yürütmesi kaçınılmaz olan her yeni işbaşına gelecek hükümeti zorlayacağı, bunun da efendiler için ciddi bir risk faktörü barındırdığı aşıkardır.

Toparlayacak olursak, tekeli sermaye sınıfı için, Erdoğan ve İnce, duruma göre birbirinin yerine kullanılabilir seçenektir. Ve her iki durumda da tekeli sermayenin egemenliği devam eder.

Orta sınıflar, sınıfsal konumları gereği homojen ve tutarlı bir bütün oluşturamaz. Üretimle ve mülkiyetle ilişkileri, ekonomik durumları, sosyokültürel düzeyleri ve ideolojik eğilimleriyle pek çok farklılığı içerirler. Sosyal reformist partiler orta sınıfların çelişik çıkarlarına denk gelen, düzen içi mücadele siyasetini izleyen partilerdir. Bunların seçime ilişkin politikalarında ortaya koydukları gibi, kapitalist sistemle bir sorunları yoktur. Ekonomi, mülkiyet, sınıflar gibi konuların üzerinden atlayarak bütün sorunu demokrasi sorunu olarak koymak eğilimindedirler. “Erdoğan diktatörlüğü”nü düşürmek ve bazı düzeltmelerle

“parlamenter demokrasi”yi yeniden inşa etmek istiyorlar. Özellikle (ve burjuva partilerden farklı olarak) vurguladıkları konular, anadilde eğitim ve eşit yurttaşlık gibi esasta kapitalist sistem içinde gerçekleştirilecek (ya da en azından öyle umdukları) Kürt halkının talepleridir.

Gerçekte, hem Türkiye hem de Kürdistan'da, kapitalist sistemden hoşnut ama aşırılıklarından rahatsız olan; devrimci bir altüst oluşa karşı, ama Erdoğan ve çetelerinden kurtulmaktan yana olan azımsanmayacak bir orta kesim var. Bunlar ileriye değil geriye gitmek istiyorlar. İleride belirsizlik, ayaklanmalar ve devrimci altüst oluşlar var. Bunu kesinlikle istemiyorlar. Geriye, Erdoğansız günlere; şu günlün “güçler ayrılığı” ilkesinin geçerli olduğu “güçlü parlamento” (tanrım, sayısız darbe yaşamış Türkiye'den bahsediyoruz!) diyarına geri dönem istiyorlar. Ama heyhat, geçmişe dönme hayali, yıllardır borç yedikleri kredi kartlarının limitinin hiç dolmaması hayali gibi boşdur. Bu kesimin kimisi CHP kimisi de HDP eliyle “Erdoğan diktatörlüğü”nden kurtulma masalıyla hipnotize olmaya zaten hazırı.

Ama Türkiye ve Kürdistan nüfusunun çoğunluğu burjuva ve orta sınıflardan oluşmuyor. Nüfusun çoğunluğu işçi ve emekçilerdir. Ve bu en kalabalık kesim içinde Kürt halkı, Aleviler, kadınlar, gençler başta olmak üzere önemli bir kesim, kapitalist sistem içinde iyi bir gelecek hayali kurmuyor. Geçmişe de dönmemek istemiyorlar, çünkü hayatlarının hiç bir döneminde gün yüzü görmediler. Erdoğan'dan önce de berbat durumdaydılar, Erdoğan döneminde de ve şayet Erdoğan gidip İnce gelse de kuşkusuz bu berbat durumları, toplumun en altında bulunmaları, karanlık yaşam-

Bizim bütün taktik politikalarımız tek bir amaca bağlıdır: İşçi sınıfının iktidarı devrim yoluyla ele geçirmesi. Denizlerin başladığı işi sonuna kadar götüreceğiz. Varsın başkaları bir adım ileri iki adım geri gitsin. Varsın onlar sermayenin bir temsilcisinden (Erdoğan) kurtulmak için öteki temsilcisinden (İnce) medet umsunlar. Biz sadece işçi sınıfının ve emekçi halkların devrimci girişimine dayanacağız. Ve sadece sözle değil pratikle de, her adımda yanlarında olup onlara doğru mücadele hedef ve yöntemlerini gösterecek, onların gerçek çıkarlarını savunan tek parti olduğumuzu kanıtlayacağız.

D.Karadeniz

ları devam edecek. Ekonomik iflasla birlikte hem bu kesimin sayısı kısa zamanda yaşamdan kovulan yeni bölüklerin katılımıyla artacak, hem de içinde boğuştuğu karanlık derinleşecek.

Leninist Parti'nin kazanacağı ve yönlendireceği kitleler bunlardır. Başta işçi sınıfı, işsizler ve tüm emekçiler. Düne kadar hangi partiye oy verdiklerinin de artık pek bir önemi kalmayacak. Onların gözü geriye değil, umutsuzluk ve öfke içinde de olsa, ileri bakıyor. “Hiç bir şey ummuyorum, hiç bir şeyden korkmuyorum, özgürüm” demişti Kazancakis. Bu sistem içindeki yaşamdan umudu kesmiş, gözü kararmış kesimler... sadece onlar gözü fethedebilirler.

Bu kesimler içerisinde biz etkili olmanın yollarını bulamazsak, yaşam boşluk tanımaz ve uzlaşmacılar onları bunlarla oyalamaya devam ederler. Bugün olan şey budur. Uzlaşmacı siyasetin işi çok zordur, buna rağmen çalışıyor ve hiç bir şey ummayan insanlara boş umut pompalıyorlar. Oysa onların yüreğinin sesi sadece Leninist şairlerde karşılığını buluyor.

Biz bütün derdi “tarihe not düşmek” olan bir yazar çizer grubu değil, dünyayı değiştirecek devrimci proletaryanın savaş partisiz. Her yeni gelişmeyi önceden görmek, tekrar tekrar haklı çıkmak (bize büyük bir avantaj sağlasa da) işimizi yaptığımızı göstermez. İşçi sınıfı ve emekçi halkları sonuna kadar gidecek bir kavga hazırlama görevi önümüzde duruyor. Bunun yol ve yöntemlerini bulup çıkarıp hayata geçirmeliyiz.

Bizim bütün taktik politikalarımız tek bir amaca bağlıdır: İşçi sınıfının iktidarı devrim yoluyla ele geçirmesi. Denizlerin başladığı işi sonuna kadar götüreceğiz. Varsın başkaları bir adım ileri iki adım geri gitsin. Varsın onlar sermayenin bir temsilcisinden (Erdoğan) kurtulmak için öteki temsilcisinden (İnce) medet umsunlar. Biz sadece işçi sınıfının ve emekçi halkların devrimci girişimine dayanacağız. Ve sadece sözle değil pratikle de, her adımda yanlarında olup onlara doğru mücadele hedef ve yöntemlerini gösterecek, onların gerçek çıkarlarını savunan tek parti olduğumuzu kanıtlayacağız.

Denizlerin halkta yarattığı imaj neydi? “Bu gençler sonuna kadar gidecekler, yarı yolda durup düşmanla uzlaşmaya kalkmayacaklar”. Dost da düşman da bugün Leninistler hakkında tam da bunu düşünceli. Bunun lafla olmayacağı, zorlu, inatçı ve etkin bir çalışmayı gerektirdiği açık. Bunu başarabilir ve etkin biçimde öne çıkabilirsek, gözü karartıp umutsuzca ileri atılmaktan başka seçeneği kalmayan proletarya, önünde sadece Leninistleri bulacak.

Not: Makale, 24 Haziran seçimleri öncesinde yazılmış ve www.mucadelebirligi2.net adresinde yayınlanmıştır

“Istrancalar Yok Edilmesin”

Yapılması planlanan “Türk Akımı” doğalgaz boru hattı projesi nedeniyle, Istrancalar'da başlayan orman katliamına karşı, 22 Haziran günü Kuzey Ormanları Savunması (KOS) Galatasaray Lisesi önünde protesto edildi.

“Türk Akımı” Doğal Gaz Boru Hattı Projesi yüzünden, Istrancalar'da başlayan orman katliamına karşı yapılan basın açıklamasına DAYKO (Doğal Yaşamı Koruma Vakfı) ve Donkişot Bisiklet Kolektifi de katılarak konuşmalar yaptı.

“Ormana Proje Yapılmaz”, “Ormanıma, Suyuma, Toprağıma Dokunma”, “Yağma Yok Doğa Kazanacak” sloganlarının da atıldığı eylemde Kuzey Ormanları'nın eşsiz parçalarından biri olan kadim Istranca Ormanları'nın “Türk Akımı” isimli Rus doğalgaz hattı için yok edilmesi protesto edildi.

Geçtiğimiz ay içinde, 700 dönümlük orman alanının acımasızca katledildiğini, bunu kamuoyuna duyurmak için yapılan haberlerine sansürlendiği söylenen açıklamada “eğer bu mega katil projeyi durduramazsak Istrancalar boydan boya 30 km boyunca ortadan yarılarak sayısız canlıyı barındıran milyonlarca ağaç daha katledilecek. Kuzey Ormanları ekosistemi ve bölgedeki yaban hayatı ikiye ayrılarak parçalanacak.

Istrancalar'ı yok edecek, sayısız endemik hayvan ve bitki türünün sonunu getirecek, Kuzey Or-

manları köylülerini yaşamdan koparacak bu doğa ve yaşam düşmanı projeye, politik çıkarlar uğruna girişilen bu doğa düşmanlığına hayır diyoruz” denildi.

Ekonomik açmazdaki Türkiye'nin benzersiz ve yerine konulamaz değerlerinin, binlerce yılda oluşan ormanların ve dünyaca eşsiz ekosistemlerin hesapsızca ve günü kurtarmak adına şirketlere peşkeş çekilmesine derhal son verilmesinin talep edildiği açıklamada geleceğin yok edilmesine, nefesimizin kesilmesine, halkın cebinden şirketlerin zengin edilmesine “Hayır” denildi.

“Türk Akımı” ismi koydukları Rus doğalgaz hattı, Trakya'nın gözden çıkarılmasının ileri aşamasıdır” denilerek, Trakya'da yapılmaya çalışılan taş ocaqları, RES'ler, kömür termal santral gibi doğa dostu projeler sıralandı.

Kuzey Ormanları Savunması açıklamasını, “Bizler Rus doğalgaz boru hattı için yapılan ‘Türk Akımı’ isimli doğa katliamının derhal durdurulmasını, Kuzey Ormanları'na saldırmakta olan doğa ve yaşam düşmanı şirketlerin Trakya'ya ve Kuzey Ormanları'na derhal terk etmesini istiyoruz. Trakya'da Kırklareli, Saray, Lüleburgaz, Kırıkköy ve Çorlu'daki doğal güzelliklerin, yerleşim alanlarının ve tarım alanlarının feda edilmemesini istiyoruz!” diyerek sonlandırdı.

Köylüler Biyokütle Enerji Santraline Karşı Nöbette

Bursa'nın Büyükorhan ilçesine bağlı Karaağz köyünde yaşayan köylüler, bölgeye yapılması planlanan biyokütle enerji santraline karşı 2 gündür nöbette. Köylüler santrali kurmak isteyen firmaya ait tırları köye sokmuyor.

Köylüler, 29 Haziran'dan itibaren firma yetkilileri ve tırları bölgeye sokmamaya karar vererek nöbeti sürdürüyor. Köylüler, Valilik, Büyükşehir Belediyesi, Çevre ve Şehircilik İl Müdürlüğü ile Gıda Tarım ve Hayvancılık İl Müdürlüğü'ne de pankartlarla çağrıda bulundu.

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın söz konusu tesis için “ÇED gerekli değildir” raporu vermesi de köylülerde tepkilere yol açmış ve protestolar düzenlemişlerdi.

Köylülerin yargıya taşıdığı projede şeftali çekirdeği, tarımsal atıklar, ormandan toplanan ağaç parçaları ve mısır koçanları gibi malzemelerin yakılarak enerji üretimi gerçekleştirileceği söyleniyor.

“Katırova Deresi'nde HES İstemiyoruz”

Bartın'ın Ulus ilçesine bağlı Uluköy Köyü sınırları içerisindeki Katırova Deresi üzerinde Has Enerji tarafından yapılması planlanan “Katırova Regülatörü ve Hidroelektrik Santrali” projesi ile ilgili ÇED Halkın Katılımı Toplantısı, halkın protestoları üzerine yapılmadı.

Projenin hayata geçirilmesinin üç köyün içme ve kullanma suyunun kesilmesine yol açacağını söyleyen köylüler, toplantı salonuna girmedi. Bunun üzerine toplantı, yapılamadığına ilişkin tutanak tutulduktan sonra başlamadan bitti. Uluköy, Zafer, Akörensöküler ve Üçsaray köy muhtarları ile CHP Bartın Milletvekili Aysu Bankoğlu da ayrı bir tutanak tutarak halkın tepkisini nedeniyle ÇED Halkın Katılımı Toplantısı'nın yapılamadığını bir

kez daha tescilledi.

ÇED sürecinin, usulsüz olduğu gerekçesiyle iptal edilmesini isteyen Bartınlılar, sahte evrak düzenlediği gerekçesiyle Has Enerji Üretim ve Ticaret A.Ş. ile ÇED sürecini usulsüz başlattığı belirtilen Çevre ve Şehircilik Bakanlığı görevlileri hakkında işlem yapılmasını talep etti.

Köylüler HES yapılmak istenen alanın çok değerli bir orman ekosistemi barındırdığını söyleyerek HES'e ait regülatör, göl alanı ve cebri borunun 1500'lik bir kısmı yaban hayatı koruma sahası içinden geçtiğini, Kara Avcılığı Kanunu'na göre, bu alanda HES gibi tesislerin inşa edilmesi yasak olduğunu anlatıyor.

KÜBALI KOMÜNİST DOKTORLAR İSTANBUL'DA

İstanbul'da buldukları sürede Ayışığı Ekin Sanat Derneği'ni de ziyaret eden ve Önsöz Tv'de canlı yayına katılan Onkoloji Uzmanı Anabely Estevez Garcia ve Göz Doktoru Eskatherina Urgelles Blanco ile gazetemiz okurlarını detaylı bilgilendirebilmek için bir söyleşi yaptık.

Kumandan Che Guevara'nın öğrencilerine "Yoldaşlarımızın yanına hoş geldiniz!" diyerek başladık söze.

Sosyalist kültürün de yarattığı samimiyetle devam etti sohbetimiz. Mücadele Birliği okurları için, kanserin oluşumunu ve kanserle nasıl mücadele edeceğimize dair bilgiler verdiler. Okurlarımız için sorduğumuz sorular ve cevapları:

Küba'da halen kanser tedavisinde kaç aşı kullanılıyor?

2 terapötik aşımız ve 1 monoklonal antikorumuz var. Aşı derken daha çok koruyucu etkiyi anlıyoruz. Sizin aşından kastınız ne? Bu, hafıza üreten ve bağışıklık yanıtı ortaya çıkarabilen moleküllerin aşılmasına atıfta bulunan geniş bir terimdir.

Bu aşılarından hangilerini siz uyguluyorsunuz?

Cimavax EGF, Racotumomab (Vaxira) ve Nimotuzumab (Cimaher).

Hangi aşığı, hangi kanserlerde kullanıyorsunuz? Nasıl etki ettiklerini detaylı anlatır mısınız?

Cimavax- EGF Küçük hücreli olmayan akciğer kanseri (NSCLC) IIIB ve IV evrelerinde. Amacı bir immünojenik yanıt başlatmak, bu şekilde kan da dolaşan EGF baskılanır ve EGFR (membran reseptörü) CPNCP tümör hücrelerinde aşırı eksprese ve kanser oluşumuna en önemli moleküler sentezleme yollarının biri olarak kabul edilmez.

Racotumomab (Vaxira): küçük hücreli olmayan akciğer kanserinde de eksprese edilen gangliosid N-glikolil GM3'ün epitopunu (zar reseptörünün bir kısmı) eksprese edebilen anti-idiotip fare monoklonal antikorudur. Normal immün yanıtını bastırarak bir immünojenik saldırıyı başlatabilir

Nimotuzumab(Cimaher): EGF reseptörünün dış kısmı için yüksek bir çekim ve özelliğe sahip olan bir insan monoklonal antikorudur, bu şekilde ligandlarına bağlanmasını engelleyen ve bu nedenle tümör hücresi radyoterapi ve kemoterapi etkilerine daha acık hale gelir. Bu kafa ve boyun, yemek borusu ve pankreas kanseri, skuamöz hücre karsinomu, merkezi sinir sisteminin primer tümörlerde kullanılır

Aşılarla ilgili çalışmalarınızı kongrelerde sunma, bilimsel yayınlarda yayınlama şansını yakalayabildiniz mi?

Evet, bunun için 25 yıldan fazla bir süredir 800 den fazla yayın ve klinik çalışmaya imza atan Kübalı bilim insanlarından oluşan bir ekip var

Batı tıbbi ilgi gösteriyor mu?

Batı tıbbi ilgi gösteriyor çünkü amacı kanser teşhisi konmuş hastalar için alternatif bir tedavi; buradaki amaç, hastalığın bir sonraki nüksüne ve yaşam kalitesine kadar genel sağ kalımı arttırmaktır.

Bu aşılar halen hangi fazda (1, 2, 3, 4)? Bunun anlamı nedir?

Bu aşılar Faz 4'te (klinik araştırmanın son aşaması). İstatistiksel olarak anlamlı sonuçlar elde edildiğinde ilaçlar 3. Aşama sonunda kaydedilir.

Her kanser hastası aşılarından yarar görür mü? Detaylı anlatır mısınız? Aşıların kimlere fayda göstereceğini nasıl saptıyorsunuz?

Tüm kanser hastaları bu tedavilerden faydalanmaz. Histopatolojik, immünohistokimyasal ve moleküler tanı, hastalığın klinik evresi veya multidisipliner bir ekip değerlendirmesinin ardından, tedavinin uygun olup olmadığı kararı verilir.

Aşıların faz-1 ve faz-2 çalışmalarına yönelik çalışmalar var. Ancak akciğer kanseri aşısı olan Racotumomab etkin maddeli ilacın Ağustos 2016'da yayımlanan faz-3 çalışması konusunda bazı spekülasyonlar var; bu aşının sadece bir randomize çalışması olduğu belirtiliyor ve aşının etkinliğinin ileri sürüldüğü gibi fazla olmadığı söyleniyor. Bu konuda bizi bilgilendirir misiniz?

İlk onkolojik tedavinin sonunda evre 3 ve 4 küçük hücre dışı karsinomlu hastalarda istatistiksel olarak anlamlı sonuçlar elde eden Racotumomab, Faz III'ün sonunda ve Tıbbi uygulamada, Küba ve yabancı hastalarla yaşam süresi ve yaşam kalitesini etkilemiştir.

Sizin aşılarınız bir alternatif seçenek mi? Yolsa mevcut yöntemleri tamamlayıcı mı?

İmmünojenik tedavilerimiz, kanserin mevcut terapilerini tamamlayan bir seçenektir.

Küba'ya uygulanan abluka bu yeni tedavi seçeneklerinin gelişmesinde etkili oldu mu?

Abluka olsun ya da olmasın Küba bir teknoloji geliştirdi. Küba devleti için, ulusal sağlık sistemi her zaman bir öncelik olmuştur, bilimin gelişmesi için gerekli tüm kaynakları sağlamıştır

ve sonuçlar elde ettikten sonra terapilerimizi dünyaya genişlettik.

Türkiye'de aşılarınızı büyük ümitle karşılandı, karşılanıyor. Bu beklenti sizin açınızda ne kadar gerçekçi?

Küba'da, doktorlarımız asla yanlış beklentiler yaratmazlar. Sosyalist sistemde hastalar müşteri olarak görülmez. Kar amacı gütmeyiz. Kanser için bu yeni terapilerden bahsettiğimizde, hasta ve akrabalarına, tedavinin amacının iyileştirici olmadığını, hayatta kalmayı ve yaşam kalitesini iyileştirmek için palyatif olduğunu açıklıyoruz.

Türkiye'den çok hastanız var mı? Pasaportunu, biletini alan her hastayı kabul ediyor musunuz?

Türkiye'den birçok hastamız var ve dünyadaki her ülkeden hastaları değerlendirmek için kabul ediyoruz. İlgili tüm çalışmalara ve değerlendirmelere sahip olduğumuzda, immünojenik tedavi için kimlerin kriterlere uygun olduğuna karar veriyoruz.

Bu bağlamda, aşıların etkinliği konusunda neler söylersiniz? Aşılar kaç yıldır hastalara yapılıyor ve yüzde kaçlık sağ kalım ya da tam iyileşme sağlandı, bununla ilgili yayımlanmış bilimsel makale var mı?

Terapötik aşılar ve monoklonal antikorlar, onkolojik hastalıklarda etkilidir ve kaydedilen ilaç ile ilişkili toksiklik ya da hastalığın ilerlemesi tespit edilene denk kullanılmalıdır. Yaklaşık 800 yayın var ve tam iyileşmeden bahsetmiyoruz, görüntüleme sonucu karsinogenez sürecin yaklaşık 90% iyileşmesi söz konusu.

Aşılar özellikle hangi kanser türlerinde etkili? Akciğer kanseri dışında hangi hastalara uygulanabilir?

Bu tedaviler, küçük hücre dışı akciğer kanserinde, yüksek dereceli maligniteli merkezi sinir sisteminin primer tümörlerinde, özofagus ve pankreasın baş ve boyun epidermoid karsinomunda etkilidir.

Örneğin bu aşılar, 4. evre, sternumda (mediasten) ve akciğerde metastazları bulunan meme kanseri hastalarına uygun mu?

Bu tedaviler, metastatik meme kanseri olan hastalar için uygun değildir.

Aşılar nasıl uygulanıyor, hastanın bu aşıları Küba dışında başka bir yerde yaptırmaya şansı var mı, varsa nerelerde?

CIMAVAX - EGF, kas içinden verilir; Racotumomab intradermal olarak ve Nimotuzumomab intravenöz olarak uygulanır. Hastalar, aşıların kayıtlı olduğu diğer ülkelerdeki bu tedi-

vilerden faydalanabilirler, fakat en çok terapiyle aldığımız tıbbi deneyim nedeniyle Küba'ya seyahat etmeyi tercih ederler.

Aşıları halihazırda kemoterapi veya radyoterapi gören hastalar kullanabilir mi ve tedavi maliyeti ortalama ne kadardır?

Kemoterapi, radyoterapi, kemo-radyoterapi veya paralel olarak farklı klinik senaryolar olduğu için hastalar bu tedaviyi çok genel bir şekilde alabilirler ve maliyetler, her hastaya bağımsız olarak uygulanan terapilerle yapılan çalışmalara bağlıdır.

Kanser aşıları ile kasıt dendritik hücre tedavisi mi, değilse özellikle vücut direncini arttırmayı hedefleyen dendritik hücre tedavisi hakkında bilgi verir misiniz? (Kimler ve nasıl yaptırabilir?)

Aşılarımızın, dendritik hücrelerin antijenik sunumunun aracılık ettiği T hücrelerinin aktivasyonu ile ilişkili hiçbir etki mekanizması bulunmamaktadır. Farklı moleküler hedeflerin aktivitesini engelleyen farklı bir eylemleri vardır. Bu terapiyi Küba'da kullanmıyoruz, bu nedenle tıbbi kriterlerimizi bu bağlamda yayınlamayız.

Küba ve Türkiye'deki sağlık sistemini karşılaştırma olanağı buldunuz mu?

Evet, özellikle hastanemize gelen raporları incelediğimizde buradaki doktorların araştırmalarını detaylı yaptığını gördük. Birçok ülkeye göre gelen raporlar daha uzun araştırmalar ve detaylar barındırıyor ki, bu aşının uygulanıp uygulanamayacağı konusunda bize yol gösterici oluyor. Genelde diğer ülkelerden ek raporlar istemek durumunda kalıyoruz ama Türkiye'den

gelen raporlarda buna gerek kalmıyor. Bu güzel bir özellik, lakin asıl problem burada sağlığın ücretsiz olması. Küba'da tüm yaşamınız boyunca sağlık için 1 kuruş bile ödemeyebilirsiniz. Burada insanların bütün hayatlarını sağlık harcamalarını karşılamak için heba ettiklerini gördük. Kapitalizm önce sizi hasta eder ardından da sizi tedavi etmek için sizden para ister. Sosyalizmde ise hasta olmamanız için uğraşılır. Önleyici tıp temel prensiptir. İnsanlara hasta olduktan sonra değil hasta olmadan önce müdahale ederiz. Bu sayede uzun ve sağlıklı yaşamalarını sağlarız. Kapitalizm uzun ve sağlıklı yaşamın düşmanıdır.

Dostlarımıza verdikleri cevaplardan dolayı teşekkür ettikten sonra keyifli bir sohbet başladı. Elbette Kübalıların Türkiye'de en sevdiği şeyle... Taze çay eşliğinde Küba'nın kahvesini unuttuk gitti...

Not: Küba'da tedavi olanağını öğrenmek adına her türlü hastalık için smc@smesalud.cu adresine raporunuzu İngilizce yahut İspanyolca gönderebilirsiniz. Bu adres Küba Sağlık Bakanlığı'nın yabancı hastalar için hizmet veren kurumunun adresidir. Cevap alma süreniz 3 ila 10 gün arasındadır.